

ZOV

Glasilo Hrvatske katoličke misije Augsburg – Missionsblatt der
Kath. Kroaten Mission Augsburg, prosinac/Dezember 2008.br./Nr.4

Ivan Rabuzin

HVALA VAM!

Hvala Vama, koji već kroz 39 godina iz nedjelje u nedjelju, iz godine u godinu razvijate zajedništvo u našoj Misiji. Hvala Vama koji živite molitveni i uljudbeni život naše hrvatske katoličke zajednice. Hvala Vam, koji ste imali i imate vremena za nedjeljnu sv. misu. Ne dajte se smesti i privući običajima materijaliziranog europskog čovjeka, koji živi kao da nema duše. Ne dajte se zvesti navikama prolaznog i često pogubnog uživanja ovog društva, koje traži raj na zemlji. Ne suobličujte se čovjeku koji nema vjere u Boga, nego ugledajte se u onoga koji cijelim svojim bićem poput sv. Pavla i sv. Franje, slavi, veliča i zahvaljuje svemogućem Bogu. U 2009. godini obilježavam 2000 godina od obraćenja sv. Pavla. Taj veliki apostol Evanđelja u 14 poslanica je često pisao kršćanima da najprije slave i zahvaljuju Bogu za sve „**Prije svega, zahvaljujem Bogu svojemu po Isusu Kristu za sve vas što se vjera vaša propovijeda po svem svijetu**“ (Rim 1,8). „**Hvala Bogu koji nas uvijek vodi u Kristovu pobjedničkom pohodu!**“ (2 Kol 2,14). „**tako ćete biti bogati svim za svakojaku darežljivost koja je takva da po nama izaziva zahvalu Bogu**“ (2 Kor 9,11) „**I sve što god činite u riječi ili u djelu, neka bude u ime Gospodina Isusa! Po njemu zahvaljujte Bogu, Ocu**“ (Kol 3,17). „**Uvijek se radujte! Bez prestanka molite! U svakoj prilici zahvaljujte! Jer to Bog hoće od vas u Kristu Isusu!**“ (1 Sol 5,16). Slavimo i 800 godina otkako je sv. Franjo odlučio živjeti po Evanđelju i napisao pravila po kojima će živjeti njegova braća. U Pjesmi stvorova pokazuje se Franjina živa vjera: „**Svevišnji, svemožni, Gospodine dobri! Tvoja je hvala i čast i blagoslov svaki. Tebi to jedinom pripada, dok čovjek nijedan dostojan nije, ni da ti sveto spomene Ime**“

Vama koji imate vjeru poput sv. Pavla i sv. Franje, hvala velika!

J. Ante
fra Ante Pranjić

Naslovna stranica

Svanuće

Virgilije
Nevjestić

Sadržaj:

- 3-5 Benedikt XVI.
- 6 Iz misijske kronike
- 7 Božićna čestitka
- 8 Božić u tuđini
- 9-11 Niko Radat
- 12-13 Misija
- 14-16 Hodočašća
- 17-19 Ministranti
- 20-21 Tripsdrill
- 20-23 Nikolinje
- 24-27 HDŠ
- 30-31 Dr. R.Ivančić
- 31-32 Dr. K.Varošanec
- 33-34 Posvojenje
- 35-38 Trenk
- 39 Poklade
- 40-41 Krizma
- 42-43 Prvopričesnici
- 44 Krštenja i vjenčanja
- 45 Povratnici
- 46-47 Duhovna obnova
- 48-49 Pokojnici
- 50-51 Misijski kalendar

IMPRESUM

ZOV

Herausgeber / izdaje:

Kath.Kroaten Mission in
Augsburg
Hrvatska katolička misija u
Augsburgu

Adresse / adresa:

Alte Gasse 15
86152 Augsburg
Tel. 0821-519 802
Fax 0821-582 702
e-mail: a.pranjic@gmx.net

Chefredaktor / urednik

Fra Ante Pranjić
glavni i odgovorni

Kompjutorska obrada:

A. Pranjić

Iz Papine poruke za Svjetski dan selilaca i izbjeglica 18.01.2009.

Draga braćo i sestre

U prigodi dvijetisućite obljetnice rođenja sv. Pavla apostola, ovogodišnja poruka za Svjetski dan selilaca i izbjeglica ima za temu „Sveti Pavao selilac, Apostol naroda“... Nakon svog susreta s Kristom koji se dogodio na putu za Damask (usp. Gal 1,13-16), on, premda nije zaniijekao vlastite „tradicije“ i njegujući poštovanje i zahvalnost prema židovstvu i zakonu, bez oklijevanja i promišljanja se odvažno i poletno posvetio novom poslanju, poslušan Gospodinovoj zapovijedi: „Poslat ću te daleko k poganima“ (Dj 22,21). Njegov se život iz korijena promijenio (usp. Fil 3,7-11): za njega je Isus postao smisao života i nadahnuće apostolskog rada u službi evanđelja. Od progonitelja kršćana postao je Kristov apostol. Vođen Duhom Svetim bespridržajno je i bespoštedno svima, neovisno o nacionalnosti i kulturi, naviještao evanđelje koje je „snaga Božja na spasenje svakomu tko vjeruje - Židovu najprije, pa Grku“ (Rim 1,16)...Krenuo je iz Antiohije, gdje je evanđelje već ranije bilo naviješteno narodima koji nisu pripadali židovstvu i gdje su Isusovi učenici po prvi put prozvani „kršćanima“ (usp. Dj 11,20.26). Njegov život i njegova propovijed bili su u cjelini usredotočeni na to da svi upoznaju i uzljube Isusa, jer su u njemu svi narodi pozvani postati jedan narod. To je, također u sadašnjem trenutku, u dobu globalizacije, poslanje Crkve i svakog krštenika; ta se misija pomnom pastoralnom skrbi okreće također raznolikom svijetu selilaca - studentima izvan mjesta boravka, seliocima,

izbjeglicama, prognanicima raseljenima - uključujući one koji su žrtve suvremenih ropstava, poput primjerice trgovanja ljudima. U nuđenju poruke spasenja i danas se treba povoditi za Apostolom naroda, vodeći računa o različitim društvenim i kulturnim prilikama i pojedinim teškoćama što ih sa sobom nosi položaj selioca i putnika. Želja mi je da svaka kršćanska zajednica uzmogne gajiti isti apostolski žar svetoga Pavla koji, da bi navijestio svima Očevu spasenjsku ljubav (Rim 8,15-16; Gal 4,6) da „ih što više stekne“ (1 Kor 9,19), postade „nejakima nejak... Svima sve da pošto-poto neke spasi“ (usp. 1 Kor 9,22). Neka njegov primjer bude i za nas poticaj da budemo solidarni s tom našom braćom i sestrama i promičemo, u svim dijelovima svijeta i svim sredstvima, mirni suživot među različitim narodima, kulturama i religijama...

Čitajući Djela apostolska i poslanice koje sveti Pavao upućuje različitim primateljima, uočava se jedan model Crkve koja nije isključiva, već otvorena svima, to je Crkva koju čine vjernici svih kultura i rasa: svaki krštenik je, zapravo, živi član jednoga Tijela Kristova. U toj perspektivi bratska solidarnost koja se pretvara u svakodnevne geste dijeljenja, sudioništva i radosne skrbi za druge, poprima

jedinstvenu važnost. Ipak, nije moguće ostvariti tu dimenziju uzajamne bratske susretljivosti, uči nadalje sveti Pavao bez spremnosti za slušanje i prihvaćanje Riječi koju se propovijeda i po kojoj se živi (usp. 1 Sol 1,6), Riječi koja potiče sve na nasljedovanje Krista (usp. Ef 5,1-12), vodeći se u tome za apostolskim primjerom (usp. 1 Kor 11,1). Stoga, što je zajednica više sjedinjena s Kristom, to postaje brižnija prema bližnjima, odbacuje osuđivanje, prijezir i sablazan i otvara se uzajamnom prihvaćanju (usp. Rim 14, 1-3; 15,7). Suobličeni Kristu, vjernici se u njemu doživljavaju kao „braća“, sinovi istog Oca (Rim 8,14-16; Gal 3,26;4,6). To blago bratstva vodi tome da „gaje gostoljubivost“ (Rim 12,13), koja je prvi plod agape (usp. 1 Tim 3,2; 5,10; Tit 1,8; Flm 17). Na taj se način ostvaruje Gospodinovo obećanje: „Ja ću vas primiti, i bit ću vam otac i vi ćete mi biti sinovi i kćeri“ (2 Kor 6,17-18). Ako smo toga svjesni, kako ne preuzeti brigu za one koji, posebno među izbjeglicama i prognanicima, žive u teškim uvjetima i trpe oskudicu? Kako ne izaći ususret potrebama onih koji su slabi i nezaštićeni, koji žive u oskudici i nesigurnosti, koji su potisnuti na rub društva, a često iz njega i isključeni? Njima se mora posvetiti najveća pažnja jer, parafrazirajući jedan poznati Pavlov tekst, „lude svijeta izabra Bog da posrami mudre, i slabe, neplemenite i prezrene svijeta izabra Bog, i ono što nije, da uništi ono što jest, da se nijedan

smrtnik ne bi hvalio pred Bogom“ (1 Kor 1,27-29). Draga braćo i sestre, neka Svjetski dan selilaca i izbjeglica, koji će se slaviti 18. siječnja 2009. bude za

sve poticaj da žive bratsku ljubav bez ikakve razlike i bez diskriminacije, u uvjerenju da je naš bližnji svaki onaj koji nas treba i kojemu možemo pomoći (usp. Deus caritas est, br. 15). Neka nas učenje i primjer svetog Pavla, poniznog i velikog Apostola i selioca, evangelizatora naroda i kultura, potakne da shvatimo da vršenje djela ljubavi sačinjava vrhunac i srž čitavoga kršćanskog života. Zapovijed se ljubavi - znamo to dobro - njeguje onda kada Kristovi učenici zajedno sudjeluju za stolom euharistije koja je, u pravom smislu riječi, sakrament bratstva i ljubavi. I kao što je Isus u dvorani Posljednje večere daru euharistije pridružio novu zapovijed bratske ljubavi, tako se i njegovi „prijatelji“ tragom Krista, koji se učinio „slugom“ čovječanstva, i potpomognuti njegovom milošću moraju posvećivati uzajamnom služenju, preuzimajući teret jedan drugoga u skladu s onim što sam sveti Pavao preporučuje: „Nosite bremena jedni drugih i tako ćete ispuniti zakon Kristov“ (Gal 6,2). Samo na taj način raste ljubav među vjernicima i prema svima (usp. 1 Sol 3,12). Draga braćo i sestre, neumorno navještajmo i svjedočimo tu „Radosnu vijest“ sa zanosom, bez straha i ne štedeći snage! U ljubavi je sadržana čitava poruka evanđelja i pravi Kristovi učenici se prepoznaju po uzajamnoj ljubavi i svojoj gostoljubivosti prema svima. Neka nam taj dar izmoli apostol Pavao i poglavito Marija, Majka gostoljubivosti i ljubavi. Dok zazivam božansku zaštitu na sve one koji su zauzeti u pružanju pomoći seliocima, i općenito velikom svijetu selilaštva, jamčim da se svih njih spomenem u svojoj molitvi i od srca svima udjeljujem apostolski blagoslov.

C. Gan.24.kolovoza 2008. Papa Benedikt XVI.

MARIJINO BOGOMAJČINSTVO

Iz Papine kateheze, 2. siječnja 2008

Bogorodica

Jučer smo proslavili svečani blagdan Marije, Majke Božje. Bogorodica, Thetokos, naslov je koji je službeno nadjenut Mariji u 5. stoljeću, točnije na Efeškom saboru 431., no on je potvrđen u pobožnosti kršćanskoga naroda već u 3. stoljeću, u ozračju oštih rasprava toga doba o Kristovoj osobi. Tim se naslovom htjelo naglasiti da je Krist Bog i da se doista rodio kao čovjek od Marije: tako je očuvano njegovo jedinstvo kao pravoga Boga i pravoga čovjeka. Doista, koliko god se rasprava vrtjela oko Marije, ona se u svojoj biti odnosila na Sina. Želeći sačuvati puno Isusovo čovještvo, neki su oci predlagali umjereniji naslov: umjesto naslova Theotokos, oni su predlagali naslov Christotokos, Kristorodica.

To je međutim s pravom viđeno kao prijetnja nauku o punom jedinstvu Kristova božanstva s njegovim čovještvom. Stoga je, nakon široke rasprave, na Efeškom saboru 431. godine, kako rekoh, svečano potvrđeno, s jedne strane jedinstvo dviju naravi, one božanske i one ljudske, u osobi Sina Božjega (usp. DS, br.250), a s druge strane zakonitost pridavanja Djevici naslov Theotokos, Bogorodica (isto br.251).

Marijanske pobožnosti

Nakon tog sabora nastala je prava eksplozija marijanske pobožnosti te su izgrađene brojne crkve posvećene Majci Božjoj. Među njima istaknuto mjesto zauzima bazilika Svete Marije Velike ovdje u Rimu. Ovaj nauk koji se odnosi na Mariju, Majku Božju, našao je potom svoju potvrdu i na Kalcedonskom saboru (451.) na kojem je proglašeno da je Krist „pravi

Bog i pravi čovjek (...) rođen radi nas i radi našega spasenja od Marije, Djevice i Majke Božje, u svome čovještvu“ (DSbr. 301). Kao što je poznato, Drugi vatikanski sabor, sabrao je u jednoj glavi, onoj osmoj, Dogmatske konstitucije o Crkvi, *Lumen gentium*, nauk o Mariji, potvrđujući njezino božansko majčinstvo. Ta glava naslovljena je: „Blažena Djevica Marija Bogorodica u misteriju Krista i Crkve“. Naslov Bogorodice, tako duboko povezan s božićnim blagdanima, temeljni je stoga naziv pod kojim zajednica vjernika, mogli bismo reći, oduvijek časti Blaženu Djevicu. On dobro izriče Marijino poslanje u povijesti spasenja. Svi drugi naslovi koji se pridaju Majci Božjoj svoje utemeljenje nalaze u njezinu pozivu da bude Majka Otkupiteljeva, ljudsko stvorenje izabrano od Boga za ostvarenje nauma spasenja u čijem je središtu veliko otajstvo utjelovljenja božanske Riječi... Nalazimo Djevicu Majku, koja nudi Djetešce Isusa da ga motre, svima koji se dolaze pokloniti Spasitelju: pastirima, siromašnim stanovnicima Betlehema, mudracima... Iz naslova Bogorodice izvode se svi drugi naslovi kojima Crkva časti Blaženu Djevicu: Bezgriješno začće, U nebo uznesena, Majka Otkupiteljeva, Majka Crkve, Majka svakome od nas... Isus svakome od svojih učenika ostavlja samu svoju Majku.

Iz misijske kronike:

NIKOLINJE 07.12.1986. GODINE

Nedjelja - danas smo veoma svečano slavili Iseljenički dan, Sv.Nikolu, a bila je to i zajednička božićna proslava pred odlazak u domovinu. Slavlje smo započeli svečanom sv. misom u crkvi St. Moritz. Djeca i mladi su zdušno sudjelovali u liturgijskom slavlju. Crkva bijaše prepuna vjernika. Posebice su bili zapaženi djeca i roditelji. Nakon mise prešli smo u St.Moritz-dvoranu i tu nastavili slavlje kulturnozabavnim programom. Taj program su bogato pripremili i skladno izveli djeca i mladi iz naše misije. Naizmjenično su se smjenjivali krasnoslovi (recitacije) u čast domovine i sv.Nikole, djelomično i šaljivi uz lijepu zbornu pjesmu dječjeg zbora. Prvi dio tog programa zaključili su mladi sa spletom hrvatskih narodnih kola na opću radost svih nazočnih, a posebno roditelja. To je već drugi nastup folklorne dječje skupine. U drugom dijelu programa, najprije je sv. Nikola podijelio darove malenima, njih oko 170, a potom su nastupili gosti -Vis „5 D“ iz Zagreba. Taj Vis sačinjavaju petero braće i sestara obitelji Dubrović iz Zagreba. Oni već par godina uspješno nastupaju u domovini i diljem svijeta, posebice Europe, po hrvatskim župama.

PREDOŽIĆNA ISPOVIJED 12.12.1986.

Petak, u 19 sati imali smo organiziranu predbožićnu ispovijed za odrasle vjernike u crkvi redovitog okupljanja. Svećenika je bilo dosta na raspolaganju: don Ivan Mlikota, o.Mile Gugić iz Kemptena, don Mladen Znahor iz Höchstädta, te p.Stanko i p.Mirko. No ljudi se nisu baš odazvali u očekivanom broju. Bijaše ih svega 40-tak osoba. Ubuduće treba bolje naglasiti u obavijesti o zajedničkoj pripremi i sakramentu same božićne ispovijedi.

PREDOŽIĆNA ISPOVIJED 11.12.2006.

Ponedjeljak u 19 sati bijaše 350 vjernika u crkvi St.Moritz, koji su se željeli ispovjediti prije Božića. Dok je fra Ante, ukratko, pripremio vjernike za ispovjed, ispovjednici su već bili u ispovjedaonicama: vlč. Krešimir Gagula iz Klimmacha vlč. Vladimir Bucković iz Buttenwiesena, vlč. Mladen Znahor iz Seeshaupta, vlč. Marijan Perić iz Marxheima, vlč. Mato Marijić iz Buchenberga, vlč. Mato Drljo iz HKM-Nersingena, vlč. Ladislav Luburić iz Klosterlechfelda, fra Ivan Čilić iz Emersackera i naš misionar fra Ivan Leutar. Hvala im svima !!!

OPROŠTAJ FRA IVANA LEUTARA

Poslije tri i pol godine pastoralnog rada u našoj misiji u Augsburgu, fra Ivan Leutar prihvaća pastoralno djelovanje u misiji Nersingen. Na 13. srpnja 2008. fra Ivan se oprostio od vjernika u Augsburgu. Nakon misnog slavlja slijedio je oproštaj u dvorani St. Sebastian uz piće i tople pozdrave na rastanku. U ime naše misijske zajednice riječ zahvale za svako dobro koje je učinio kao svećenik, uputio je fra Ante, nakon misnog slavlja, a u punoj dvorani mnogi su vjernici došli i osobno se oprostili. Fra Ivanu želimo obilje Božjeg blagoslova i uspješan rad u novoj misiji.

BOŽIĆ U SRCU

Pozivam vas već po četvrti put proslaviti blagdan Kristova rođenja. Svaki put sam naglašavao da naša priprema za Božić treba biti unutarnja i izvanjska. To znači da se Božić treba najprije roditi u našem srcu. Božić ili Novi život nastaje iz Božje ljubavi i Božjeg obećanja. Dobri Bog ljubi čovjeka. Zgodno će napisati prorok Izaija: „*ti si milje Gospodnje*“ (Iz 62,4), zato ti Bog šalje spasenje: „*Bog izvede po svom obećanju Izraelu Spasitelja, Isusa*“ (Dj 13,24). Kristovo rođenje jest rođenje našeg

V.Nevjestić

Spasitelja „*da svi krajevi zemlje vide spasenje Boga našega!*“ (Iz 52,10). Bog nam je darovao svoga Sina Jedinorođenca, da bismo mi postali Božja djeca: „*onima koji ga primiše podade moć da postanu djeca Božja*“ (Iv 1,14). Božja ljubav je samodariva, razdaje se za naše spasenje. Trajna je, razlijevajuća i obećavajuća: „*I evo, ja sam s vama u sve vrijeme do svršetka svijeta!*“ (Mt 28,20)“. Božja ljubav je potpuna: „*Isus, pošto je iskazao ljubav svojim, ... iskazao im ljubav potpuno*“ (Iv 13,1). Što više, Isus Krist postaje naša hrana. Ostavlja nam svoje tijelo i krv, ostavlja nam sebe u presvetoj Euharistiji. Hvala Ti Kriste, što si nam darovao svoje tijelo i krv. Po toj hrani možemo biti i ostati Božja djeca i baštinici neba. Dragi vjernici, hvala vam što ste dosada mislili na siromašne. Kroz četiri godine iz naše Misije smo uručili novčanu pomoć siromašnima preko 35.000.- eura. To znači da ste dijelili svoj kruh s gladnima. Ponovno se sjetimo potrebnih. Hvala Vam. S tim mislim od srca Vam svima želim i kličem:

ČESTIT BOŽIĆ I

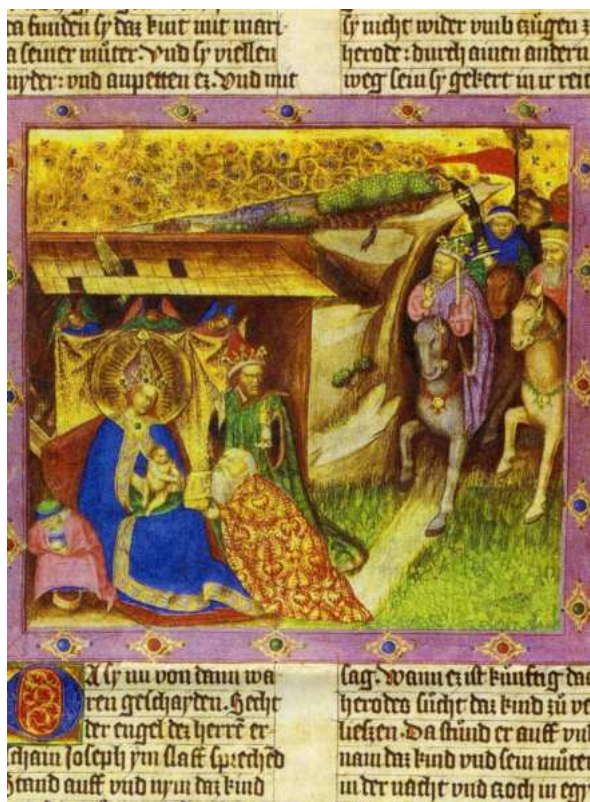
BLAGOSLOVLJENU 2009. GODINU!

Fra Ante Pranjić

BOŽIĆ U TUĐINI

Kako puno toga prolazi kroz glavu. Blagdan Isusova rođenja obuzme svega čovjeka. A same biblijske prispodobe su kao zvijezde ne nebu koje svijetle i pokazuju put i pravac životni. Možemo ih tražiti na životnim raskrižjima prema njima se orijentirati i isto tako dati se od njih voditi. Tko se sjeti usporedbe **o izgubljenom sinu**, taj ima uzor i utjehu u dobrom Ocu. Milosrdni Otac prašta sve sinovljeve avanture i gubitke. Prima ga raširenih ruku u očinski dom. To nam pomaže obratiti se i spoznati vlastite zablude i lutanja. Znamo da nas čeka Dobri Otac raširenih ruku. Drugom prigodom Isus govori **o izranjenu čovjeku**, kojega su napali razbojnici i ostavili polumrtva uz put. Mnogi su prolazili i vidjeli, ali samo je jedan pristupio i pomogao nevoljniku. To bijaše milosrdni Samaritanac, stranac, koji nije Židov, ali pomaže čovjeku u nevolji. Ovom prispodobom Isus je htio izbrisati predrasude prema strancima, drugim vjerama i nacijama. Sve nas je Bog stvorio i svi smo djeca Božja. Za Isusa postoje ljudi kojima Bog oprašta i želi pomoći na putu obraćenja i spasenja. Jedna zvijezda vodilja je **susret Isusa i žene griješnice-preljubnice**. Isus nastupa otvoreno i hrabro: „Tko je od vas bez grijeha, neka prvi baci kamen“ na tu ženu. Toj se poruci pridružuju misli da najprije pometu ispred svojih vrata ili prvo da izvade gredu iz svog oka pa tek onda da traže trun u tuđim očima. Onaj tko nosi teški životni križ neka **u osobi patničkog Joba** nađe savjet i pomoć. To znači u nesreći ne klonuti niti pokleknuti, niti se očaju predati, nego živo s Bogom razgovarati

Miniatura iz srednjovjekovne „Ottheinrich-Bibel“

i smisao patnje tražiti. Zapravo, cijela Biblija govori samo jedno, a to je da je **dobri Bog ljubav** i da je ljubav odgovor na Isusovo rođenje, muku i uskrsnuće. Zato bih trebao poput Sveta tri kralja slijediti biblijske zvijezde, od jaslca do Uskrsa, od Pavlova obraćenja do Franjina stigmatiziranja. Tako nam Bog uvijek nudi nove putove vjere i obraćenja. A to uvijek počima od špilje i jaslca, odnosno patnje i trpljenja do vječnoga života. Doista su biblijske prispodobe kao zvijezde na nebu. Tko nađe vremena da ih iskreno razumije i slijedi, taj će naći pravi put smisla i spasenja. Ali pred nama je puno krivih putokaza i lažnih proroka. Zato su važne zvijezde vodilje, koje ne zalaze.

Tomo Barbić

Niko Radat : socijalni radnik pred mirovinom

ZOV: Niko, čestitamo Vam na velikom nizu plodnih radnih godina. Recite nam nekoliko podataka o sebi.

N.R.: Rođen sam početkom 1944. u selu Bjelovići, općina Kreševo, gdje sam proveo djetinjstvo i završio osmogodišnju školu. Potom odlazim u franjevačko sjemenište Visoko gdje sam 1963. maturirao. Slijedio je novicijat, vojska i nastavak studija na franjevačkoj bogosloviji u Sarajevu. U veljači 1970. napuštam bogoslovlju i u proljeće odlazim u Njemačku gdje prve D-marke zarađujem na građevini. Zahvaljujući osnivaču Hrvatske katoličke misije u Augsburgu, pokojnom patru Globanu, dobivam zaposlenje kao socijalni radnik za radnike iz bivše države kod Caritasa biskupije Augsburg. Počeo sam raditi u listopadu 1970. i ostao do danas, dakle punih 38 godina. Uz posao sam od 1980. do 1984. studirao na visokoj stručnoj školi za socijalni rad u Kölnu i diplomirao sa zvanjem diplomirani socijalni radnik.

ZOV: Koja je bila Vaša zadaća u Caritasu, kao savjetnika za strance?

N.R.: Kada se početkom šezdesetih godina prošlog stoljeća u Njemačkoj osjetio nedostatak radne snage, Nijemci su počeli uvoziti tu snagu iz inozemstva. Veliki broj radnika iz bivše države, među njima najviše Hrvata iz pasivnih krajeva Hrvatske i Bosne i Hercegovine krenuo je trbuhom za kruhom i došao u Njemačku na takozvani „privremeni rad“. Uglavnom se radilo o nekvalificiranim radnici-

ma. Čim su došli, bez poznavanja jezika, odmah su slani na posao. Što je broj radnika rastao, nastajali su i određeni problemi pa je njemačka Crkva među prvima osjetila potrebu da tim ljudima treba pružiti pomoć. Tako su, uz ostale, nastale i prve hrvatske katoličke misije. Caritas je kao katolička dobrotvorna organizacija počeo zapošljavati socijalne savjetnike koji su pružali pomoć tim ljudima. Ljudi su se obraćali za pomoć s problemima iz svih mogućih područja života, a najviše iz područja radnog i socijalnog, a kasnije i obiteljskog prava. Socijalni radnik je bio kako Nijemci kažu «Mädchen für alles».

ZOV: Mislite li da je ta posebna služba za strance bila nužna ili se ta pomoć mogla i drukčije organizirati?

N.R.: U onim vremenima u kojima sam ja djelovao, ta služba je itekako bila potrebna a potrebna je i danas takozvanoj prvoj generaciji. To su osobe koje su provele djetinjstvo u teškim poratnim godinama nakon Drugog svjetskog rata, kada je vladala glad i siromaštvo. Mnogi nisu imali mogućnost školovati se, jedni radi siromaštva, a drugi radi progona komunističkog režima, posebice nad Hrvatima. To je generacija za koju Nijemci nisu uložili ništa za vrijeme

odrastanja i školovanja. Bila je to gotova, mlada i zdrava radna snaga. K tomu, čim su došli, iako Njemačka u njih nije ništa uložila, odmah su počeli raditi i plaćati porez i sva druga socijalna davanja. Nitko im nije nudio, a kamo li plaćao učenje njemačkog jezika. Sada, kada je ta generacija na izmaku svojih snaga, Nijemci ju zaboravljaju i više ne žele financirati socijalne radnike koji bi im trebali pružiti pomoć. Danas se govori o integraciji. Novopridošlima se plaćaju kursevi za učenje jezika i nudi intenzivna pomoć u integraciji. Radnici prve generacije, koji sve da hoće više se ne mogu integrirati. Danas su stari, bolesni, lako ostaju bez posla, ne znaju dobro jezik, usprkos godina provedenih u Njemačkoj. Nesigurni su u rješavanju životnih problema, pogotovu kada se radi o papirologiji koja je na njemačkom jeziku. Ja sam dio te generacije. Radio sam 38 godina s tim ljudima i za te ljude i smatram da je velika nepravda ako im se ubuduće uskrati pomoć, a sad im je najpotrebnija, jer su često bespomoćni, osamljeni i napušteni.

ZOV: Dugo ste radili u Caritasu. Što biste istaknuli kao najupečatljivije s našim hrvatskim svijetom, a što s pripadnicima drugih naroda?

N.R.: Najupečatljivije je to da je naš hrvatski čovjek radin i nastoji svojim radom skrbiti za sebe i svoju obitelj. Kroz sve ove godine jako mali broj je tražio materijalnu pomoć što nije slučaj kod drugih nacionalnosti. Izuzetak su bile ratne godine kada je veliki broj izbjeglica bio na području Augsburga i kad su potrebe ljudi raznovrsnih naravi bile stvarne.

ZOV: Osjećate li da ste učinili ono što ste mogli učiniti, čovjeku koji je došao u Vaš ured s različitim problemima, bilo materijalnim bilo duševnim?

N.R.: Kao i u većini poslova, uvijek se može više. Zasigurno sam i ja mogao i više toga učiniti. Međutim, u onim mogućnostima koje su mi bile dane uvijek sam nastojao po načelu ljubavi prema bližnjemu primiti svakog čovjeka (meni nisu dolazili samo Hrvati) kao čovjeka, kao osobu i pružiti mu pomoć. Naravno da su želje i očekivanja ljudi, ponekad bile puno veće, a moje mogućnosti male, pogotovo kad se radilo o problemima pravne naravi. Osim toga, ja sam bio samo savjetnik i nisam donosio nikakve odluke, tako da je svatko mogao sasvim slobodno prihvatiti, ali i odbiti moj savjet.

ZOV: Dugo godina ste bili orguljaš za vrijeme hrvatskih misa. Što Vas je nato poticalo i jeste li bili u situacijama kad ste pomišljali prestati svirati?

N.R.: Ja nikad nisam profesionalno studirao glazbu. Svoje skromno znanje sviranja na orguljama sam stekao po dolasku u sjemenište i nastavio u bogosloviji. Kada sam došao u Augsburg počeo sam povremeno svirati na misama da bih, po dolasku mog dragog kolege iz bogoslovije, fra Stanka Banožića za voditelja Misije, postao i službeni orguljaš za Hrvate u Augsburgu, namješten od biskupije. Rado sviram i nikada mi to nije bio teret. Međutim, ipak je to i obveza za što se svaki put pripremam i vježbam doma. Kad odem u mirovinu želim se osloboditi te obveze, iako sam spreman uvijek uskočiti kada sam tu.

ZOV: Bili ste dugogodišnji član Misijskog vijeća, tj. bliži suradnik. Kako ste doživljavali rad naših fratara i što biste im preporučili?

N.R.: Pošto sam i sam proveo desetak godina kod fratara, za mene je bilo samo po sebi razumljivo da surađujem sa misijom i misionarima, kroz sviranje i druge aktivnosti, pogotovo kad je osnovano Misijsko vijeće. Mislim da svaki misionar i župnik ne samo da treba, nego i mora imati oko sebe grupu aktivnih članova župne zajednice koja će mu pomagati u radu za opće dobro cijele zajednice. Što je više tih suradnika i što je suradnja intenzivnija, to je župniku lakše a župna zajednica bolje funkcionira.

ZOV: Jeste li imali nesporazuma i poteškoća s drugim misijskim suradnicima i je li vas to koštalo živaca?

N.R.: Kad god se radi sa ljudima može doći do nesporazuma. Znam nekad žestoko reagirati, ali i brzo se povratiti. Nesporazumi se rješavaju kroz razgovor i dogovor. Treba htjeti i znati saslušati drugoga, prihvatiti razumne prijedloge drugoga i dozvoliti drugome da korigira moje krive stavove. Nagle odluke nikome ne koriste, a dogovor kuću gradi.

ZOV: Što mislite, bili ste mogli tako uspješno raditi da ne živite u skladnom braku sa svojom Anđom i gdje se namjeravate ubuduće nastaniti?

N.R.: Moja Anđa je moj anđeo i svaku večer kada liježem i svako jutro kada ustajem zahvaljujem Bogu što ju imam uza se. Zahvaljujući njoj, njenoj požrtvornosti i duhovnoj jakosti, moj život je krenuo jednim lijepim i sklad-

nim tokom. Puno sam od nje naučio, i mnogo promjenio. (Anđa bi ovdje dodala da još mnogo toga trebam mijenjati). Na našem vjenčanju sam čitao poslanicu u kojoj sveti Pavao poručuje:

„Pokoravajte se jedan drugom iz poštovanja pred Kristom! Žene neka se pokoravaju svojim muževima kao Gospodinu... neka svaki pojedinu od vas ljubi svoju ženu kao samog sebe, a žena neka poštuje svoga muža“ (Ef 5,21-27).

Ponekad sam znao Anđi citirati sve-toga Pavla kako žene trebaju slušati muževe, a mi muževi „samo ljubiti žene“, dok mi jednoga dana nije došlo prosvijetljenje. Lakše je slušati, nego iskreno ljubiti, jer slušati se može i onoga koga se ne ljubi, dok prava ljubav nema granica. Duboko sam uvjeren da, kada bi naši muževi više slušali i slijedili što im govore supruge, da bi mnogi brakovi i mnoge obitelji bile puno sretnije. Što se tiče planova za budućnost, oni su trenutno privremeni i ne razlikuju se od planova naših ljudi koji su više od pola životnog vijeka proveli u Njemačkoj. Zasad ćemo najviše vremena provoditi u našem stanu u Makarskoj, češće pohoditi Anđin i moj rodni kraj, a zimovati u Augsburgu. O daljnim planovima, naravno, ako nam Bog dadne zato vremena razmišljat ćemo kad se naviknemo na život u mirovini. Želio bih još skupa obići ili hodočastiti u mjesta Svete zemlje.

ZOV: Gosp. Radat, želim da se ispunе vaše želje. Susrećem puno ljudi po našoj misiji koji Vas osobno poznaju i rado Vas se spomenu. Hvala Vam za nezaboravnu ulogu u našoj zajednici. Svi želimo Božji blagoslov Vama i Vašoj obitelji i ubuduće!

ŠTO JE NAMA MISIJA

Tuđina je nepodnošljiva lakoća postojanja

Hrvatsku katoličku misiju u Augsburgu vode od 1984 .god. naši dragi hercegovački ujaci - franjevci s kršćanskom ljubavlju i očinskom brigom. Naša misija je postala prepoznatljiva kao važan simbol čuvanja vjere i kulture u tuđini. Ovu tuđinu često doživljavamo kao nepodnošljivu lakoću postojanja, kako to jednom reče češki pisac Milan Kundera u svojoj knjizi „Nepodnošljiva lakoća postojanja“. Čovjek Zapada je postigao mnogo materijalnoga, ali je sve dalje od Boga i čovjeka, sve je siromašniji i nesretniji. Bez drage nam Misije teško bismo izdržali ovu nemilosrdnu trku i borbu za opstanak u ovoj dolini suza.

Milosrdni Otac i evanđeoska mudrost

Našem ujedinjenju je posebice doprinjeo Domovinski rat. U posljednje vrijeme to znamo i zaboraviti. Uviđamo da bez Boga i hrvatske sloge nemamo budućnosti ni napretka. Na to nas poziva i mudrost Evanđelja, koje svake nedjelje i blagdana slušamo u našoj misijskoj zajednici na hrvatskom jeziku. Nažalost, evanđeoskoj mudrosti često se suprotstavlja mudrost ovoga svijeta. A mudrost ovoga svijeta dovede nas do ludosti i odvede od Boga u razočaranje. Naši nas misionari neprestalno pozivaju na povratak Evanđelju i Kristu, da bismo ostali slika i prilika našeg Stvoritelja. Zato nam je potrebno puno Božje pomoći i osobnog obraćenja svakog pojedinca. Žetva je velika, a u Misiji - kući Gospodnjoj ima mjesta za sve, pa i za zalutale članove i izgubljene sinove, koje Dobri Otac čeka, prašta i grli svojom dobrotom i ljubavlju. Dakle, nikad nije kasno za novi početak i povratak Ocu.

Stoljetne veze Hrvata s Augsburgom

Znamo da u gradu Augsburgu, starom preko 2000 godina, živi i radi više tisuća Hrvata. Augsburg je, dakle, grad starina još iz rimskog i prakršćanskog doba, punog tragova i znakova suvremene multikulturalnosti. Hrvati imaju čvrste veze s Augsburgom još iz 16. stoljeća, kad su došli hrvatski knezovi Bernardin i Vuk Frankopani 23. kolovoza 1530. godine tražiti pomoć od njemačkog cara, a hrvatskoga kralja Maksimilijana pomoć protiv Osmanlija. Današnju H K Misiju sačinjavaju Hrvati koji potječu iz svih krajeva drage nam Domovine.

Ono smo čega se sjećamo

Pomirili smo se da to nije više neka privremenost, nego za većinu i stalnost života u tuđini. Svjesni smo da je k tomu veoma doprinjeo i posljednji rat u domovini. Doživljavamo da mnogi stari, obolijevaju i umiru u ovoj tuđini. Istina je da nas raduje svako novo rađanje i povezivanje s roditeljskim ognjištem, ali bez pravoga zajedništva nećemo imati budućnosti. Tu ulogu povezivanja i čuvanja vjere i kulture naših otaca, ima naša Misija, prema prilikama i mogućnostima mjesta i vremena. Sveti Augustin je davno rekao da smo ono čega se sjećamo, što čuvamo od zaborava

i ne damo da propadne. Zaista, u našoj Misiji možemo naći dio naše drage domovine pa i u najtežim trenutcima lutanja i patnje. Biti dio tog zajedništva u molitvi i radu, kulturnom obogaćivanju i društvenom proživljavanju, znači stvarati nepromašenu budućnost.

Zemaljska i vječna domovina

Često se pitam: čega će se sjećati naša djeca, rođena i odrasla u tuđini? Hoće li ih tuđina odnaroditi, europski materijalizam učiniti bezbožnima, a bez hrvatske kulture i prošlosti ostaviti siromašnjima? Domovina, kultura i vjera nemaju cijene i nisu roba za tržište. Zato je pokojni predsjednik dr. Franjo Tuđman često poručivao: „*Sve za Hrvatsku, a Hrvatsku nizašto*“! Živimo u sredini punoj otuđenja, kriza, nezaposlenosti i lutanja. Nije li nam Misija kutak u kojem nalazimo ono društveno hrvatsko i vjersko - kršćansko? U Misiji nalazimo kutak zemaljske domovine, ali i put u nebesku domovinu.

Rado primati, ali i davati

Sjetimo se da u životu nije dobro samo primati, nego i davati. Zato trebam i doprinijeti našem misijskom zajedništvu da bismo mogli spontano i prirodno živjeti svoje hrvatstvo i katoličanstvo. Svaki član Hrvatske katoličke misije trebao bi se pitati: Što mogu doprinijeti u molitvenom i društveno-kulturnom životu naše zajednice? Naše kršćanstvo nije samo neki običaj, nego iz svoje vjere crpim snagu u svakodnevnom životu i nastojim činiti dobra djela u Kristovskoj ljubavi. A Kristova ljubav uvijek gleda na svoga bližnjega, kojega trebam ljubiti kao samog sebe. Jer vjera bez djela je mrtva, kaže apostol Jakov.

Misija kutak nade i zajedništva

Svima je cilj biti sretan. Sretan sam ondje gdje se osjećam kod kuće. Njemačka riječ „Heimat“ ima u sebi osnovni pojam „Heim“, što znači dom, zavičaj. Čežnju za zavičajem utajujemo u misijskom zajedništvu. Dakle, naša Misija treba nam biti kuća nade, zajedništva. U državi u kojoj živimo našli smo drugu domovinu u radu i zaradi. Ali srce traži još nešto što pripada mom hrvatskom biću i osjećajima. Zato mi je potrebna hrvatska zajednica u kojoj kroz vjeru i druženje, kroz kulturno-zabavni dio živim svoje osjećaje. Zato se družimo i pjevajmo skupa Gospodinu svake nedjelje na hrvatskim misama, radujući se posebno velikim blagdanima. Božić i Uskrs, na maternjem jeziku, mogu nas izvući iz svakodnevnih briga i teškoća u ovoj dolini suza koja sve više postaje i naša sudbina.

Na kraju, ne zaboravimo da je naša draga Misija, naša velika vrijednost, koju nam dragi Bog dao preko naše Crkve u domovini, s našim fratrima i časnim sestrama, sa svim ljudima dobre volje, koji doprinose našem opstanku. U Misiji susrećemo mudrost Evanđelja i korjene svojih predaka. Naši su pretci, kroz duga stoljeća, platili veliku cijenu stradanja i robovanja da bi nama sačuvali vrijednu baštinu svete vjere i hrvatskog narodnog bića. Na nama ostaje da tu svetu baštinu dalje nosimo i predamo budućim naraštajima.

Na Malu Gospu 08: Tomo Barbić

HODOČAŠĆE - GOSPODINOVO UZAŠAŠĆE

Hvalite Gospodina jer je dobar!

Vrijeme nam nije bilo naklonjeno, ali ipak je crkva Majke Božje u Maria Vesperbildu bila puna. Po osamnaesti put se okupismo 01.svibnja 2008.u Marijinom svetištu. Dok su vani vjetar i kiša izvodili svoj koncert, u crkvi su hrvatski vjernici pjevali i zahvaljivali Bogu za sva dobra, koja nam udijeli Gospodin. Svjesni sam da smo slabi i da nam je Božja pomoć potrebna. Griješni smo i vapijemo za Božjim milosrđem.

Majka čiste ljubavi

I dok se ne usuđujemo, zbog svoje grijehnosti, susresti s Isusom Kristom, Sinom Božjim licem u lice, dobro nam dođe ljubav Majke - Gospe. Ona bezgriješna je najsvetija i najčistija. Može nam pomoći i naše molitve donijeti pred svoga Sina. Vjerujemo da po Gospinu zagovoru naši vapaji imaju ploda. Sin neće odbiti Majku. Majčina ljubav i žrtva se ne zaboravljaju, bilo u prihvaćanju Gabrielove poruke ili u poniženju pred ljudima, bilo u betlehemske špilji ili u egipatskom izbjeglištvu, bilo u nazaretskoj kućici ili na Križnom putu, bilo stojeći pod Križem ili u dvorani kod dolaska Duha Svetoga. Sve te događaje Gospa je u svom srcu čuvala i s potpunim povjerenjem u Boga, Isusovim učenicima kazivala. Apostoli nam sve to s vjerom prenijeh i u Evandelju zapisaše, a i svojom krvlju zapečatiše. Te pečate krvlju zapečaćene može samo Vječni i Istiniti otvoriti. A kad Svemogući progovara i pečate otvara, onda život daruje i budućnost postaje sadašnjost. Ljubav Svevišnjega nalazi odgovor u Gospinoj vjeri i ljubavi. A nas Gospa zagovara, pod svoj plašt okuplja i Bogu dovodi.

Gospa primjećuje našu nevolju

Primjećuje svaku našu nevolju kao kod siromašnih zaručnika u Kani Galilejskoj: „Kad nestade vina, reče Isusu njegova majka: ‘ Nema ju vina’, a onda će poslužiteljima: „Što vam god rekne, učinite!“ (usp. Iv,2, 3-5). I nas Gospa upućuje Isusu. A Isus nam ima što reći. Mi bismo trebali to činiti, što nam Isus kaže. Često stavljamo svoju volju mjesto Božje volje, često govorimo i naređujemo svemogućemu Bogu što da učini, umjesto da poslušamo što nam to Bog poručuje.

Blagoslov vozila

BLEIBURG - OTVORENA RANA

Proći će još desetljeća i stoljeća, ali stotine tisuća rana iz Bleiburga neće zacijeliti. Te rane su počele krvariti u Bleiburgu svibnja 1945. kad je rat službeno završen, ali su povećavane desetke godina poslije rata. Na prevaru je poubijana hrvatska vojska, taj cvijet hrvatskog naroda, samo zato što su željeli svoju hrvatsku državu. Hrvatski vojnik je odložio oružje, vjerujući perfidnom Englezu da će poštivati ljudska prava u miru. Komunistički zločinci su ih uvjeravali da je rat završen i da se vraćaju kući. Ne čudimo se engleskoj politici, koja je kroz povijest vrlo često, ako ne i uvijek, bila prljava. Zapanjeni smo da smo u susjedstvu i u vlastitom narodu imali toliko zločinaca i kukavica pod „petokrakom“, koji su se hvalili svojim zločinima i od njih stvarali svečanosti. Nagonili su i nas da im plješćemo. Ti bezbožnici su se pravili bogovima, ne shvaćajući da će kad tad uvidjeti da su razgolićeni i da će istina zasjati. Njihovi izdanci još se potežu po upravnim mjestima i u vodstvu hrvatske države. Ne mogu priznati zlodjela svojih otaca. Zlodjela svojih otaca okreću na nevine žrtve. Rane iz Bleiburga još neće zacijeliti, ne zato što nevino stradali nisu u miru, nego što potomci zločinaca vuku teret na sebi, ali ga ne primjećuju. Okupljamo se svake godine u svibnju da molimo za sve bleiburške žrtve i njihove zločince. Neka nas Bog očisti od ljaga prošlosti da možemo skupa svi složno, bez diobe, prema sretnoj budućnosti.

35. HODOČAŠĆE

ALTÖTTING - 29. lipnja 2008.

Vrijeme kako se samo poželjeti može. Ogromno mnoštvo vjernika iz hrvatskih kat. misija ispunilo je veliku baziliku sv. Ane u Altöttingenu. Na svima se primjećuje duhovna radost, jer tako je lijepo biti u zajedništvu gdje je Gospa s apostolima u molitvi. Danas na blagdan sv. apostola Petra i Pavla hodočastimo Gospi. Osjetili smo se kao pred prvi silazak Duha Svetoga na Isusove vjernike. Zato je fra Ante Pranjić u ime 12 Hrvat. kat. misija, koje se brinu za preko 70 tisuća vjernika, s radošću pozdravio sve nazočne riječima: „Od srca Vas sve pozdravljam na ovom jubilaranom 35.

hodočašću Hrvata iz Bavorske, skupa s vašim misionarima i misijskim suradnicama i suradnicima. Hrvatski iseljeni čovjek dolazi 35 god. ovdje u Altötting: slavi Boga i Bogu zahvaljuje, moli Božju pomoć po zagovoru nebeske Majke, crne Gospe u Altöttingu. I tko bi nam mogao bolje pokazati put prema Isusu Kristu, tko bi nam mogao biti veći zagovornik od Gospe, koja je bez grijeha, najsvetija i puna milosti Božje? Gospa majčinski zna primjetiti ljudsku potrebu i nevolju i uputiti nas Sinu Božjemu s riječima: Što god vam rekne učinite... Dragi hodočasnici! Drago mi je da je danas među nama u ime Domovinske crkve biskup mons. dr. Želimir Puljić. Preuzvišeni biskup upravlja jednom od najstarijih hrvatskih biskupija, a to je Dubrovačka biskupija. Dubrovačkoj biskupiji je u 12. stoljeću (od 1167. god.) pripadalo sve od Bosne do Skadra u Albaniji. Oče biskupe, dobro nam došli! Kad kažem naš biskup, tad stvarno mislim da je naš, posebice, što kao predsjednik Vijeća za iseljeništvo, ispred BK Hrvatske i BK B i H, vodi brigu za sve hrvatske misije po svijetu. Dakle, puno je razloga da danas ovo jubilarno hodočašće predvodi biskup mons. Želimir Puljić. Preuzvišeni, nek danas naše bogoslužje i bogoljublje počne od Vas: Bogu na slavu, Gospi na čast, a nama i našim obiteljima na korist“.

MINISTRANTSKI SUSRET U BAVARSKOJ

München 31.05.2008. Wolfgangplatz

Ljetni dan sunčan i topao. U 10 sati u salezijanskoj crkvi na Wolfgangplatzu bijaše veoma ugodno. Časna sestra Nikolina već je pripremila tamburaški sastav koji stvara još veću ugodnost za molitvu. Oko tri stotine ministranata su pristigli u crkvu iz naših hrvatskih misija u Bavarskoj: Münchena, Augsburga, Nürnberga, Ingolstadta, Kemptena, Rosenheima. Mi stariji smo još više uživali slušajući te mlade glasove u molitvi i pjesmi. Dan je Gospina pohoda sv. Elizabeti. Mi smo došli pohoditi jedni druge. Možemo pomoći jedni drugima u zajedništvu, u molitvi u igri. Ministranti pažljivo slušaju, a fra Ante Pranjic, poslije pročitano evanđelja, nastavlja tumačiti što im je uloga.

Ministrant je dar i zadatak!

Što mislite, biste li mogli biti ministranti da vas Isus ne voli? Ne bi. To što ste poslužitelji kod oltara to je Božji dar. Ali Božji dar ima i zadatak. Sjetite se svaki put kad ste dobro posluživali kod sv. mise kako su bili zadovoljni i svećenik i vjernici i tvoji roditelji. A i vi ste osjećali radost u duši i svi ste bili sretni i zadovoljniji.

Josip i Katarina iz Meitingena

Radost se rodila kao blizankinje

Nema prave radosti ako se ni s kim ne dijeli. Zato su blizankinje. Ako ti učiniš radost, onda je sretan i onaj pored tebe. A u Svetom pismu piše: „*Ne prepuštaj se žalosti i ne kinji se mračnim mislima. Veselje srca život je čovjeku, i radost mu produljuje dane životne*“ (Sir 30,21-22). Zato je i Mojsije zapjevao kad je prešao preko Crvenog mora: „*U čast Jahvi zapjevat ću, jer se slavom proslavio*“! (Izl 15,1-2). Gospa je zapjevala: „*Veliča duša moja Gospodina i klikće duh moj u Bogu Spasitelju mome*“ (Lk 1,46), kad je došla pomoći Elizabeti. Bog se proslavio, jer nas ljubi i misli na nas i donosi nam radost. A kako se mi ponašamo prema Bogu? Često izgovaramo riječi molitve *Očenaš*. „**Oče**“: Bogu kažemo „**tata**“. Osjećamo li se i ponašamo li se ljudski dostojno, kao djeca nebeskoga oca? „**Oče naš**“. Često zazivamo Boga kao Oca svih nas. Osjećamo li se, stvarno, braćom i sestrama? Ili svatko moli svojega boga... ne misleći na drugoga?

Ministranti su spremni za igru

„...koji jesi na nebesima“: Možda pomislimo kako ne treba Boga tražiti ovdje na zemlji i ne prepoznati ga u siromašnima i odbačenima?

„Sveti se ime tvoje“: Je li naš život neprestana hvala Bogu ili tražimo ono svoje, ljudsko sebično, da ja uvijek moram imati pravo.

„Dođi kraljevstvo tvoje“: Što mi činimo da bi kraljevstvo Božje bilo za sve, da smo sretni i da nam svima bude dobro, i da mu svi pripadamo?

„Budi volja tvoja“: Tražimo li Božju volju u svom životu ili pokušavamo mi zapovijedati svemogućem Bogu i svoju sebičnu volju nametnuti Bogu?

Primanje novih ministranata, listopad 2008

Bog nam je dao darove. Ali s tim imamo i zadatke. Nije lako svaki dan živjeti s drugima, živjeti zajedništvo u igri, u školi u obitelji. U nama zavladaju zavist, svađa, sebičnost. A trebamo ostati vjerni Isusu, poput sv. Tarzicija koji je postao mučenik, noseći svetu pričest kršćanima u zatvoru u vrijeme kad su kršćani bili progonjeni. Težak je to bio zadatak. Morao se oduprijeti poganskim dječacima, jer su ga silili da pogrđi Isusa. Htjeli su mu oteti kutijicu s Presvetim koje je Tarzicije nosio. Silili su ga na grijeh. Bog mu je dao veliki dar vjere i snage. Radije je htio umrijeti, nego Isusa pogrđiti. Tarzicije je postao mučenik, ali je s Bogom u slavi... Nitko od vas, nadam se, neće imati takav zadatak, ali ne izdaj Isusa ni na bilo koji drugi način ili u drukčijoj prilici. Prihvati Božji dar i ispuni svoj zadatak pred Bogom i narodom. Nije bilo lako ni Gospi, Isusovoj Majci, ali je vjerovala Bogu i od siromašne žene, postala je najsvetija i najčistija od svih ljudi. Ona kao majka nas može poučiti kako Bogu vjerno treba služiti i biti dobar Isusov ministrant.

IZLET U TRIPSDRILL

Erlebnispark - 28.06.2008.

Osvanulo je pomalo tmurno ljetno jutro. Mi odrasli: č.s.Ines, gosp. A. Jurić, D. Karačić i fra Ante, pribojavasmo se kiše. Učenici, a većinom su to ministranti i krizmanici, ne brinu se što će biti. Njima je važno da se ide u taj zanimljivi park, važan im je doživljaj i da ispune svoja očekivanja u tom dječjem raj. Autobus je popunjen. Nije baš najnovija tehnika, ali važno je da nas doveze zdrave i žive. Vozač je mlad i svi imamo u njega povjerenja. Uz tihu molitvu i promuklu pjesmu krenusmo s velikom nadom da će sve biti u redu. Učenici pomalo dolaze k sebi i čuje se sve veći i veći žamor.

Na polasku s Plärrera u subotu u 7 sati

Ali put se oduljio. Treba voziti od Augsburga do blizu Heilbrona najmanje tri sata. Djeca postaju pomalo nestrpljiva. Slijedi pitanje za pitanjem: koliko još ima, kad ćemo stići itd? Ali nikako da se putovanje okonča. I kad su mu dojadila pitanja, fra Ante je naglasio: "Ako budete strpljivi brzo ćemo stići, za 20 minuta. Ako ne budete dobri, nećemo ni do večere, i tko zna". I nismo prošli dalje ni pet kilometara, autobus je stao, pa ni makac. Vozač je morao stati i desno se skloniti. U autobusu svih pedeset se ustalo, kao da će oni popravljati. Primjetio sam policijska kola iza nas. Rekao sam da nas policija slijedi. Odmah su svi posjedali. Curice su krivile dječake, a dječaci su govorili da su one krive. Ali kako dalje? Vozač se provrtio nekoliko puta oko volana i ponovo sasvim normalno upalio autobus. Svima je olakšalo. Za desetak minuta smo stajali u velikom redu na ulazu parka. Tu je kao u mravinjaku: svi bi htjeli brzo, ali čuvarima se ne žuri. Oni pregledaju ulaznice i ozbiljni kao ponoć. Toplo je i bez kiše. Sretni smo. Čim smo prošli kroz kapiju, više se nije moglo nikoga stići. Uzalud naši planovi i organiziranje skupina s vođama. Tko će koga tu uhvatiti? Nas četvero

odraslih pošli na četiri strane. Za svaki slučaj, ako susretnemo koje da mu treba pomoć ili da se izgubilo, tu smo. U parku je vrvjelo kao u košnici. Djeca se ne mogu zasititi tolikih zanimljivosti i igara. Ali meni nije do igre. Noge su posustale. Sjeo sam za jedan stol i uzeo kavu. Na udaljenosti primjetim po troje-četvero kako žure do novih zanimljivosti. Ima ih i mokrih, ali to je osvježavajuće na ovoj sparinji. Pomislio sam: Svi ćete vi opet doći k meni, samo gladni i žedni. I nisam se prevario. U 16 sati dolaze po petero-šestero i svi traže popiti i pojesti. - Eto, sad im je dosta. - Ali čim su popili po sok i pojeli krumpiriće, opet nikoga oko mene. Što sad? Najbolje je čekati ih na izlazu. Rekao sam im strogo: Tko ne dođe u 17 sati da će noćiti u parku. Nas četvero na izlazu, ali od 46 učenika samo ih tu četvero. I oni hoće ponovo u park. - Ne, nikako, svi ćemo čekati dok se ne skupimo. - I trebalo nam je pola sata. Umorni, gladni i žedni, teškim korakom se uspeše na svoja sjedišta i pozaspashe. Za cijeli sat vremena bijaše mir u autobusu. Kad su malo došli k sebi, opet je bilo veselo. Na sve strane je bilo i krumpirića i slatkiša. Nekoga je zapalo pokupiti i otpatke po podu. Mislio sam zaposliti one najnemirnije, ali tko će tu znati, tko je taj, kad su mi svi iza leđa. Nismo se ni ispjevali, a već smo u Augsburgu. Čuješ samo pitanja: - Kad ćemo ponovo? Wann schon wieder? -Sva sreća da su roditelji došli po njih. Bio sam na kraju izdržljivosti i strpljenja, a djeca puna nezaboravnih doživljaja.

NIKOLINJE -RADUJU SE DJECA I ODRASLI

Königsbrunn, 29.11.2008.

U subotu 29. studenoga bijaše prepuna župna dvorana u Königsbrunnu djece i odraslih. Samo djece bijaše preko 250, pa su redari: M. Karačić, A. Rvlić, F.Čerkez, J. Bolotin imali pune ruke posla. Naidoh kroz dvoranu i upitah usput: - Kako je, je li sve u redu? - Jedan mi odgovori : - Da, u redu je, ali znate na našim „feštama“ djeca nemaju roditelja. Evo, vidite nijedna se majka neće ustati vidjeti gdje joj je dijete, bilo manje ili starije. Kao da jedva čeka da ga pusti, pa nek se iskače. A, što da se nekome nešto dogodi, a to je uvijek moguće u ovolikom mnoštvu. - Imaš pravo. Ali ne kvarimo im radosti, jer i njima djeca dodiju svaki dan u stanu, pa ih se može razumjeti. Ali nije im odviška reći da vode računa o svojoj djeci. Ali i očevi, nemoj zaboraviti ni očeve. I oni trebaju paziti djecu. Bit će to sve dobro. -Tako je tekao

naš razgovor. Primjetih blizu ulaza da je gđa. M.Grgić sa svojom skupinom pripremila zanimljivu tombolu. Stigla je s papirićima-srečkama do svakog stola. Ipak im nije govorila da bi netko mogao dobiti križ ili katekizam. Svi su željni zajedničkog druženja i raspoloženja. U 17 sati mlade djevojke: A. Bošnjak i A. Brzović su najavile početak s hrvatskom himnom. Slijedio

je program učenika. Jedan dio su pripremile naše časne sestre Ines i Verena, a drugi dio su pripremile vrijedne učiteljice Hrvatske škole: gđe. Marija Krstulja i Karmela Lukanović. Redali su se veseli krasnoslovi i pjevanja:

„Stvoritelju tebi hvala“, „O svetom Nikoli“, „Donesi nam darove“, „Došao je“, „Sveti Nikola“, „Svetom Nikoli“, „Darove nam Niko daj“ itd..

Iz Meitingena su Katarina, Ana i Dominik izveli kratki igrokaz u ulozi anđela. Istina, krila su im bila malo poslaba da bi poletjeli, ali oni su uspjeli. Svi su im veselo pljeskali. Stariji učenici iz Wittelsbacher VS: Luka, Marija, Dominik, Antonela, Josip, Franziska, Benedikt izveli su zgodnu pouku tko je zapravo sveti Nikola i kome treba pomoći. Oko 19 sati je završio učenički program i sv. Nikola

je obdario svu djecu. A tada je nastupio „Crnov bend“. Predvodio je pjevanje i sviranje do ponoći. Plesalo se i smijalo, pjevalo se i zabavljalo. Svje je to bilo moguće poslije dobra pečenja i domaćeg vina. M. Nedić nam je pripremio 6 janjaca i malo većeg odojka. Dobro pečeno i ukusno za jelo, tako da su ostale samo velike kosti. A od „graševine,, i „plavca,, samo prazne boce. Sokove uzimamo iz dvorane, ali je nestalo, pa je P. Stanić trčao dovesti nekoliko sanduka. U 21 sat je došao jedan dječak u kuhinju i tražio nešto za jesti. Bilo je samo kruha. Malo se iznenadio da nema ni malih kobasica. Rekoh mu kako bi u Africi bili sretni da imaju i kruha. Prige se i zadovoljan uze dva komada. Na plesnom podiju bijaše krcato. Pleše i staro i mlado i lijepo je to vidjeti. Nitko nikomu ne smeta. Kad je ponoć došla glazba je stala. „Crnov bend“ je zašutio, a marljivi suradnici se prihvatili čišćenja. Sve bijaše za pohvalu.

Bez ovih marljivih u kuhinji ne bilo ni pjesme ni plesa u prostranoj dvorani.

HRVATSKA NASTAVA U AUGSBURGU I OKOLICI

Dragi učenici, poštovani roditelji, dragi prijatelji,

srdačno Vas pozdravljam u ime Hrvatske nastave, Koordinacije Bavarske, SR Njemačka. Koordinacija Bavarska najnovija je koordinacija koju od ove školske godine organizira Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa Republike Hrvatske.

Od prošle se školske godine uvodi u Bavarsku hrvatska nastava konzularnog tipa i to u školama u Augsburgu, Dasingu, Freisingu, Ingolstadtu, Karlsfeldu, Nersingenu i Regensburgu, a ostvaruje se u suradnji s GK RH u Münchenu, Hrvatskim katoličkim misijama, njemačkim školama i kulturnim udrugama.

Hrvatski učenici u St. Georg Volskschule 2008/09

Još ove školske godine održava se u Bavarskoj i hrvatska nastava integriranog tipa u Aschaffenburgu, Fürstenfeldbrücku, Höhenkirchenu, Kolbermooru, Landshutu, Münchenu, Neufahrnu, Nürnbergu, Poingu, Rosenheimu i Würzburgu u nadležnosti Bavarskog ministarstva. Od sljedeće školske godine 2009./2010. brigu o hrvatskoj nastavi u cijeloj Bavarskoj preuzet će Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa Republike Hrvatske, te će iz domovine stići novi učitelji koji će pokriti postojeća nastavna mjesta. Nastava će se nastaviti održavati u onim školama u kojima se dobije suglasnost ravnatelja škola i nadležnih školskih ureda. Pokušat ćemo nastavu održavati u postojećim školama (vjerojatno to neće uspijeti u svima), ali postoji i mogućnost da se pronađu i druge škole u suradnji s roditeljima. Od ove su školske godine otvorene nove

2.skupina učenika St. Georg VS 08/09

škole u Augsburgu (Spicherer VS) i Meitingenu uz veliku pomoć angažiranih roditelja. U otvaranju nastavnog mjesta u školi Spicherer VS u Augsburgu od velike je pomoći bila gospođa Radmila Vučina, a u Meitingenu su se za otvaranje škole jako angažirali supružnici Lucija i Drago Borić te im se u ime Hrvatske nastave, učenika koji pohađaju navedene škole i njihovih roditelja ovim putem od srca zahvaljujem.

Trenutno se na području Augsburga i okolice nastava na hrvatskom jeziku održava u poslijepodnevним terminima od 14.00-15.30 sati i 15.30-17.00 sati u školama:

Učenici u Spichererschule 08/09

GRAD/ MJESTO**ADRESA ŠKOLE****DAN ODRŽAVANJA NASTAVE****AUGSBURG:** *St.Georg Volksschule,* **ponedjeljkom**Auf dem Kreuz 25, 86152 Augsburg
1.kat, učionica 111*Wittelsbacher Volksschule,* **utorkom**Elisenstr. 5, 86159 Augsburg,
ulaz iz Mundingstraße, 2. kat, učionica 9*Spicherer -Volksschule* **srijedom**Pfersee, Spichererstr. 11a,
86157 Augsburg**DASING:** *Volksschule Dasing,* **petkom**

Schulstr. 5, 86453 Dasing učionica 129

MEITINGEN: *Hauptschule Meitingen,* **petkom**Hauptstr. 35, 86405 Meitingen,
učionica br.1

Augsburg Wittelsbacher VS utorkom 08/09

Nastava obuhvaća hrvatski jezik i kulturu u širem smislu: relevantne kulturne i povijesne činjenice iz hrvatske prošlosti, zemljopisne pojmove vezane uz domovinu, likovnu i glazbenu kulturu, kao i obilježavanje hrvatskih blagdana. Za učenike se organiziraju i različite izvannastavne aktivnosti: prigodne priredbe povodom proslave sv. Nikole i Majčinog dana, izložbe učeničkih radova, druženja, sudjelovanje u domovinskim projektima iz područja kulture te školski projekti.

Hrvatski učenici u Meitingenu 08/09

Trenutačno nastavu u Augsburgu, Dasingu i Meitingenu pohađa 83 učenika, što govori o porastu učenika u odnosu na prošlu godinu. Slobodno se može reći da se povećao interes hrvatske djece za učenje materinjeg jezika, kako zbog mogućnosti otvaranja novih nastavnih mjesta u nadležnosti MZOS-a, tako i zbog uviđanja hrvatskih iseljenika o važnosti poznavanja vlastitog jezika, kulture i prošlosti i želje za ojačanjem povezanosti s hrvatskom domovinom i hrvatskim nasljeđem.

Zbog vidljivog porasta zanimanja roditelja i djece i dobre perspektive Hrvatske nastave u Augsburgu i okolici, od ove smo školske godine dobili i novu učiteljicu, Karmelu Lukanović, koja će do daljnjega podučavati djecu u Dasingu i u novootvorenom nastavnom mjestu u školi Spicherer VS u Augsburgu. Zainteresirani roditelji je mogu kontaktirati na:

Karmela Lukanović
tel. 08031/ 2200505
mob. 0170/ 19 22 602
E-mail: karmela@gmx.de

Za sve informacije u vezi upisa i pohađanja nastave slobodno se obratite na:
Marija Krstulja
tel. 0821/567-43-76
mob. 0176/54-756-029
E-mail: marija.krstulja@gmail.com www.hrvatska-nastava-bavorska.de

Do susreta u Hrvatskoj nastavi srdačno Vas pozdravljam,
Marija Krstulja, koordinatorica Hrvatske nastave u Bavarskoj

ZAHVALA ZA KRUH SVAGDANJI

St. Sebastian, 12. listopada 2008.

U nedjelju 12. listopada bijaše nedjelja zahvale za Božje darove i plodove rada ljudskih ruku u našoj misijskoj zajednici. Na njemačkom se to zove „Erntedank“ ili zahvala za žetvu. Primjećujemo da darovi stvaranja nisu tu slučajno izrasli. Je li to jabuka ili klas žita, krumpir ili

glavica salate: sve je to dar velike ljubavi Božje: „Svi plodovi su darovi, darovi Božje ljubavi. Na poljima, bregovima u brazdama i vrtovima. Po brdima i morima, tragovi su ljubavi Boga Stvoritelja. Za sve plodove, zemlje darove, velika ti hvala Gospode!“

s. Bernardina Crnogorac

Nezahvalnost nas pogodi

Nezahvalnost zna biti veliki nedostatak kod nas ljudi jednih prema drugima. Zaboli nas kad doživimo da nam je netko bio nezahvalan kad smo učinili za njega: darovali mu svoje vrijeme ugled i novac, a on okreće glavu od nas. U duši se rodi razočaranje, a u ustima gorak osjećaj.

Djeca su prva u zahvalnosti i iskrenosti

Zahvalan svima pa i zemlji majci

„Žitna polja pjevaju, zrnatim glasom i klasom, koji šumi kad ga vjetar dira. Stišavam srce da tiše kuca, želim slušati šumove žita, šumove kruha u klasu skrivene. Tiho koračam po žitnom polju i kličem: Hvala, hvala zemljo majko na dobroti, što dopuštaš da sve, sve u tvojim grudima buja, niče raste i kliče!“

s. Bernardina Crnogorac

Koliko puta se mogao milosrdni Bog razočarati nad nama u našem životu? Bog ipak ostaje milosrdan i blag. Zato smo osjetili radost u duši dok smo slušali riječi zahvale i gledali znakove dobrote naših učenika koji su u svoje i u naše ime zavaljivali dobrom Bogu za sve u našim hrvatskim obiteljima i našim životima. Neka je Bogu hvala i slava!

TIJELOVO

Katedrala, 22.05.2008

Svake godine na blagdan Presvetoga tijela i krvi Kristove u gradu Augsburgu bude svečana procesija iz katedrale kroz središte grada i traje oko 4 sata. Svetu misu u katedrali predvodi augsburški biskup

sa zborom kanonika i drugih svećenika kojima je to moguće iz pastoralnih razloga. Na tri mjesta su pripremljene postaje s oltarom gdje se može staviti Presveti sakrament. Na svakoj postaji se pročita dio evanđelja, moli molitva vjernika, Gospodnja molitva „Oče naš“ i zaključna molitva svećenika. Sve to prati zajednička pjesma vjernika ili posebnog zbora katedralnih dječaka. Na čelu procesije su križ, čitači, razni crkveni i gradski barjaci i ministranti. Slijede ih

vjernici iz župa: St.Ulrich i Afre, St.Maxa i St.Moritza. Zatim dolaze skupine stranih misija, pa i hrvatska koja je najmnogobrojnija, razne biskupijske udruge, časne sestre, redovnici, studentska udruga, katedralni dječaci-pjevači, kanonici, skupina s Presvetim, Vitezovi svetoga groba, zastupnici državnog, gradskog i biskupijskog Vijeća, predstavnici vlasti i sveučilišta.

GLAVOBOLJA

Najčešće glavobolje su napete glavobolje, dakle kao posljedica napetosti. Mnogi ovu glavobolju opisuju kao neugodan osjećaj, kao da im je glava stisnuta u škripac. Otprilike 68 % muškaraca i 88 % žena su doživjeli najmanje jedanput u životu tu glavobolju. Odlikuje se blagom do umjerenom trajnom boli, te osjećajem pritiska u glavi i na vratu. Izazivaju je stres i nezadovoljstvo svakodnevnog života, problemi s očima ili krivo držanje. Glavobolja napetog tipa može biti povremena i kronična. Najčešći uzrok tenzijske glavobolje jest stezanje mišića glave, vrata i ramena, kao odgovor na stres ili umor. Migrena (dobročudna, ponavljajuća, pulzirajuća bol polovice glave) je najduže poznata glavobolja, koja se javlja periodično. Od nje pati 8 do 20% pučanstva. Migrena je često koncentrirana u polovici glave, iako se bol može proširiti na cijelu glavu. Pacijenti često opisuju bol kao jako intenzivnu. Bol često prati mučnina i povraćanje, a može potrajati od nekoliko sati do čitave nedelje. Pacijenti koji pate od migrene su obično osjetljivi na svjetlost i zvukove, a ponekad vide i vidne pojave, koje se nazivaju aura: točke, crtice, svjetalca. Usto osjete umor ili slabost. Ne zna se točan uzrok migrenskih glavobolja. Čini se da na njihovu pojavu imaju utjecaj geni, pa i neki neurološki poremećaji, primjerice promjene u prijenosniku signala u mozgu koji se naziva serotonin. U nekim slučajevima

Dr. Robert Ivančić
specijalist: neurolog-psihijatar

migrena je nasljedna. Ako se migrena pojavljuje više od dva puta mjesečno, preporučuje se uzimanje profilakse. Profilaksa se obično provede lijekovima, koji se dnevno troše bez obzira na trenutno stanje, a koje su u stanju prepoloviti broj napada migrene (na primjer Metoprolol, Topiramet). Bol, koja se širi iz sinusa zove se sinusna glavobolja. Ona je obično povezana s klicama bolesti. Bol je tupa, uporna i neprekidna, a nekada je povezana s pomicanjem glave. Obično je ljudi osjećaju na obrazima, čelu i oko očiju. Mogu imati povišenu temperaturu, začepljenje nosa ili im nos može curiti. Bol je ujutro blaga, a preko dana se pojačava. Prava sinusna glavobolja znak je upale sinusa i neće prestati dok se infekcija ne izliječi lijekovima. Glavobolju može izazvati ili biti izraz depresije. S druge strane, depresija može pojačati predodžbu bolova. Pacijenti s glavoboljom imaju tri puta veću vjerojatnost da se požale na simptome depresije poput manjka energije, teškoća sa snom, mučnine, vrtoglavice, bolova u leđima, rukama, nogama i zglobovima. U tom slučaju

nije dovoljno gledati samo na glavobolju nego treba u prvom redu usmjeriti terapiju u pravcu djelotvornog liječenja depresije kao glavne dijagnoze. Naglo nastala glavobolja, koja je praćena i povraćanjem i temperaturom može biti znak upale moždanih ovojnica, dakle meningitisa. Intenzivne glavobolje, praćene neurološkim ispadima kao što su smetnje vida, trnci i slabost u rukama ili nogama, smetnje govora, mogu biti prvi znak upale mozga, tzv. encefalitisa. To su hitna stanja, koja zahtijevaju hitnu obradu i liječenje, jasno u bolničkim uvjetima. Ponekad uzrokom glavobolje mogu biti metabolički poremećaji, ili pak glavobolja može biti posljedica uzimanja nekih supstancija, lijekova ili prestankom njihova uzimanja. Tumori mozga bilo dobroćudni ili zloćudni mogu uzrokovati glavobolje koje su posljedica pritiska ili istezanja struktura osjetljivih na bol. Kao protubolnu terapiju obične glavobolje najčešće se upotrebljavaju takozvane „NSAR“ (ne steroidne antireumatične lijekove) kao Ibuprofen, Novalgin, Aspirin i lijekovi za opuštanje mišića. Česta greška je upotreba opioida (Tramadol, Tilidin), koji su inače jaki lijekovi protiv običnih bolova, ali su protiv glavobolja nemoćni. Dodatne mogućnosti terapije su akupunktura, fizikalna terapija, TENS (stimulacije živaca strujom), vježbe opuštanja. U slučaju teške migrene koriste se i antidepresivi i anticonvulzivi. U slučaju neobično dugotrajne ili intenzivne glavobolje preporučuje se posavjetovati se sa specijalistom (neurologom).

USAĐIVANJE ZUBI

Implantati

U današnje vrijeme ukorjenjivanje i usađivanje zubi nije nikakva novost u zubarstvu ili stomatologiji. Zapravo je u punom zamahu. UKorjenjivanje zubi otvara nam mogućnost da se zamjenski radovi odvijaju i planiraju na bolji i zadovoljniji način zubnog pacijenta.

Dr. Kristijan Varošaneć
stomatolog

Što je to ukorjenjivanje zubi?

Zubno ukorjenjivanje se vrši u čeljusnu kost na mjestima gdje nedostaju zubi. To predstavlja zamjenu za zubni korijen. Obično imaju oblik stožca, čunja (lat. conus) ili cilindra, odnosno valjka s navojima ili bez njih. Velika većina današnjih zubnih implantata je izrađena od titana, životnomrtvog metala, koji je potpuno neškodljiv i ne izaziva reakcije, odbacivanja stranog tijela. To je dokazano brojnim temeljnim istraživanjima, pokusima na životinjama kao i kliničkim provjerama. Za suvremene zubne implatate kaže se da su oseointegrirajući, tj. da se dobro povezuju i slažu sa susjednom kosti.

Što je to oseointegracija?

Oseointegracija zubnog implantata

govori o odnosu implantata i okolnog koštanog tkiva. Implantat mora biti u izravnoj vezi s okolnom kosti, koja je zdrava, čvrsta, zrela i normalno se pregrađuje. Tada možemo reći da je oseointegracija postignuta, a usađivanje ili implantacija uspješla. Zubni implantati mogu se usaditi i neposredno nakon vađenja zuba u praznu izvađenu ranu, uz uvjet da je moguće postići prvotnu čvrstinu implantata. Redovito se koriste prirodni ili umjetni koštani nadomjestci s membranom ili opnom za vođenu obnovu kosti. Na taj način popunjavaju se svi nedostaci, koji su nastali s jedne strane zbog stvorene rane, a s druge strane zbog nepodudarnosti implantata i rubova jamice ili ležišta zuba. Sigurnije je usađivanje u bezubi dio čeljusnog grebena u čvrsto koštano tkivo, dakle nakon razdoblja iscijeljenja stvorene rane.

Kada se preporuča?

Implantati se mogu usaditi svim duševnotjelesnim zdravim osobama, koje imaju dovoljno čeljusne kosti.

- Zubni implantati usađuju se i kad ne dostaje samo jedan zub u zubnom nizu. Najčešće se radi o prirođenom nedostatku prednjeg zuba ili se implantacijom nadomješta traumatski izgubljeni zub. Ponekad se implatacijom, zbog gubitka jednog zuba, želi spriječiti propadanje susjednih zubi. Implantati se usađuju u situacijama kad osoba nema dovoljno dobrih zubi.
- Usađivanje nosača za učvršćene protetske nadomjestke - mostove. Standardno rješenje za takve slučajeve je izrada pokretne proteze. Implantati nude mogućnost nadoknade upravo onih zubi koji nedostaju. Tako se izbjegava nošenje pokretne proteze koje poneki pacijenti skoro veoma teško

podnose. - Bezubi pacijenti često imaju poteškoće s nošenjem potpunih proteza. Implantati su u tim slučajevima posebice zahvalni, jer služe za držanje proteze, pa je nošenje posebice donjih proteza znatno sigurnije, a žvakanje je kvalitetnije.

Kad reći „NE“ implantatu?

Usađivanje zuba je operativni zahvat u ambulanti. Može imati suprotna obilježja kod pacijenata u kojih bi takav zahvat mogao izazvati pogoršanje njihove osnovne bolesti (npr. neke teže srčane, krvožilne, endokrine, jetrene i bubrežne bolesti ili psihijatrijskog oboljenja). Nadalje, izbjegava se implantacija u iznenadnim oboljenjima, u trudnoći, kod ovisnika o drogama te u pacijenata koji su u izrazito stresnom okruženju i u neodržavanju dovoljne usne higijene. U pravilu, pacijent postaje kandidat za ukorjenjivanje zubi ako je tjelesnoduševno zdrav i ima dovoljno čeljusne kosti. Pri tom ne igra najveću ulogu to zbog čega je osoba izgubila zube: karijes, zubno oboljenje ili nedovoljna higijena.

Vijek trajanja implantata?

Usađivanje zubi je timski rad usnog kirurga, protetičara, zubnog tehničara i pacijenta. Da bi usađivanje bilo dobro i trajalo preko 10 godina, svatko mora dobro obaviti svoju ulogu. Implantati imaju svoj vijek trajanja. Živo koštano tkivo se obnavlja i pregrađuje, stari i smanjuje površinu, posebice ako se ne upotrebljava ili ako je preopterećeno. Jasno je da implantat nema zaštitu kao prirodni zub. Otkrićem genoma će pomoći mlađim generacijama da dulje ili doživotno koriste prirodne zube. Ali zasada su nam implantati od neprocjenjive koristi. Potrebni su nam pa i sigurni.

POSVOJENJE ILI UMJETNA OPLODNJA

Ljubav je darivanje

Razumljiva je potreba i želja mladih bračnih parova za djecom. Ostvarenje te želje je često otežano iz raznih razloga, a ponekad i uskraćeno. Mladi par je tad u velikom razmišljanju: Što dalje? Želja biti roditelj iz dana u dan postaje sve veća. Ljubav prema djeci se povećava sa svakim novim problemom. Sjetimo se da smo i mi primali roditeljsku ljubav cijeli život. Ta ljubav u nama nije umrla. Zašto je ne bismo i mi nekome darovali? Jer, tko ne zna davati i primati, taj ne zna iskreno ljubiti.

Roditelj pa bilo kako?

Kad je izgubljena i posljednja nada da prirodnim putem dobiju željeno dijete, mladom bračnom paru ostaje nekoliko mogućnosti da i pored raznih poteškoća postanu roditelji. Nauka, odnosno medicina, nudi umjetnu oplodnju. Uspješnost umjetne oplodnje također ovisi o mnogim čimbenicima. Neka proučavanja kažu da je uspješna trudnoća postignuta u 30 do 35 slučajeva. Veoma je važna životna dob majke za umjetnu oplodnju. Nakon 40. godine života kažu da su izgledi tek 15 % da žena može prirodno postati majka.

Umjetna oplodnja i ubija

Često mladi parovi pristaju na umjetnu oplodnju bez većeg razmišljanja i nerazumijevanja. Olako prihvaćaju činjenicu da se prilikom umjetne oplodnje dovode u život ili oplodi više jajnih stanica. Ne razmišljaju što se događa s „viškom začetih zametaka“, koji ostanu nakon umjetne oplodnje. A praksa je da se višak embrija zamrzne i ako nisu više potrebni, onda ih se uništava. Može li to biti moralno prihvatljivo? Želimo djecu, a rušimo osnovno pravo djeteta: **pravo na život**. Nije istina da se umjetnom oplodnjom radi samo u prilog života. Svaka umjetna oplodnja predstavlja grubo narušavanje Božjega plana o stvaranju novih ljudi. Zanemaruje se dužnost i brige za spas duša i predstavljaju narušavanje ljudskog dostojanstva. Oplodnje u epruveti su povezane i s masovnim ubijanjem tako začete djece. U Hrvatskoj je, kako pišu, broj ubojstava djece iz epruvete premašio broj takozvanih „kirurških“ pobačaja ili nevinih ubojstava.

Dar života

Katolička crkva je 22. veljače 1987. godine preko Kongregacije za nauk vjere, uz odobrenje Svetog oca objavila dokument „Donum vitae“ - Dar života, u kojem se objašnjava zbog čega se ne smije sudjelovati u umjetnoj oplodnji. Do začeca dolazi bez prirodnog bračnog odnosa, kao što je inseminacija - oplodnja u epruveti i kloniranje. Kad znamo sve ovo, tad nam posvojenje djece dolazi kao prirodno rješenje za osnivanje obitelji. Posvojenje je poseban oblik obiteljsko - pravnog zbrinjavanja i zaštite djece, koja nemaju odgovarajuću roditeljsku skrb, a posvajateljima daje priliku da postanu roditelji. Kod posvojenja se mora veoma voditi računa o dobrobiti

djeteta koje se posvaja. Prema čl. 125. hrvatskog obiteljskog zakona:

- posvojenje se može zasnovati, ako je u interesu djeteta;
- u postupku zasnivanja posvojenja procjenju se osobine posvojitelja u odnosu na dobrobit djeteta.

- Posvojenjem nastaje neraskidiv odnos srodstva između posvojitelja i njegovih srodnika i posvojenika i njegovih potomaka, a prestaju međusobna prava i dužnosti posvojenika i njegovih krvnih srodnika. Postupak za posvojenje provodi po službenoj dužnosti, centar za socijalnu skrb mjesta prebivališta ili boravišta djeteta. Prije pokretanja postupka za posvojenje, osoba koja želi posvojiti zatražit će od Centra za socijalnu skrb mišljenje o prikladnosti posvojitelja za posvajanje male djece

Potrebni dokumenti u postupku posvojenja za oba roditelja:

- Rodni listovi
- Vjenčani list
- Domovnica
- Uvjerenje općinskog suda ili Centra za socijalnu skrb mjesta prebivališta da posvojiteljima nije oduzeta roditeljska skrb.
- Uvjerenje Centra za socijalnu skrb mjesta prebivališta da posvojitelji nisu lišeni poslovne sposobnosti.
- Uvjerenje suda mjesta prebivališta da nije u toku istražni i kazneni postupak
- Uvjerenje obiteljskog liječnika da se ne boluje od duševnih, težih zaraznih i kroničnih oboljenja.
- Uvjerenje o prihodima posvojitelja iz radnog odnosa ili iz drugih izvora za protekla tri mjeseca
- Obrada Centra za socijalnu skrb mjesta prebivališta za podobnost posvojiti.

Posvojenje djece je humana odluka. Na taj način mladi parovi ostvaruju svoju roditeljsku želju, a ujedno djetetu ili djeci daju mogućnost da odrastu u obiteljskom okruženju. Sam postupak posvojenja je nekada mnogo duži, nego što to mi zamišljamo, ali kad prvi put čujemo „tata“ i „mama“, onda zaboravimo na sve poteškoće koje smo imali. Istina je da su naši domovi puni nezbrinute djece. Postupak posvojenja se usporava: Nešto je zbog sporosti i neučinkovitosti našega pravosuđa, a većim dijelom zbog još uvijek veoma složenog birokratskog aparata. Mislim da postoje opravdani i dobri razlozi za posvojenje djece. Uopće ne bi trebala postojiti dvojba: umjetna oplodnja ili posvojenje.

Sve ide u prilog posvojenja, posebice ako se sjetimo da smo kršćani i djeca Boga koji je ljubav. Božja ljubav bi trebala u našem životu naći jedan živi odgovor prema potrebnima. Ako je itko potreban naše ljubavi, onda su to djeca koja ne doživljavaju pravu ljubav ili u najmanju ruku, nedovoljno ljubavi od svojih roditelja.

Stjepan Starčević

KSV TRENK

U početku ne bijaše nogometni klub, nego kuglačko športsko društvo Trenk. Osnovano je na poticaj kuglača hrvatske nacionalnosti. U subotu, 21. studenog 1992 god. održana je osnivačka skupština na kojoj je izabran odbor: Pejo Aračić, Josip Sečić, Mihael Madunić, Milan Golik, Branko Zelenbaba, Cena i Ivica Petanović, Ivan Senjak, Franjo Ćirko, Anto Hrastović, Mato Maslač, Ivo Vukić, Miro Schulz i Jozo Bralo. Odlučili su se za ime „**Trenk**“ po hrvatskom barunu i vojskovođi Franji Trenku. Za predsjednika Trenka je izabran Pejo Aračić, dopredsjednik Josip Sečić, rizničar Milan Golik i zapisničar Branko Zelenbaba. Da ne bi dolazilo do neželjenih nesuglasica s ostalim udrugama, sazvan je sastanak u prostorijama Hrvatske katoličke misije u Augsburgu, s predstavnicima naše

Trenkov nogometni sastav 2008.

Misije, HDZ-a, Matice hrvatske, Kluba 1000 i Hrvatsko-njemčkog društva, koji su bili nazočni kao gosti. Svi predstavnici, navedenih ustanova i udruga, podržali su želje članova, ali je HDZ zahtjevao da se imenu „Hrvatsko društvo Trenk“ doda riječ šport. To je učinjeno i društvo je registrirano: „*Hrvatska športska udruga Trenk Augsburg*“. Nakon registracije prijavljena je kuglačka sekcija: dvije ekipe, muška i mješovita. Kuglači su brzo postizali zapažene uspjehe i od *F-Klasse* stigli do *Bezirksliga-A*. Ali velika želja svih Hrvata u Augsburgu bila je imati i hrvatski nogometni klub. Osnivanje nogometnog kluba je pokrenuo gosp. **Ivica Borić** s našim ljudima krajem 1996.god. u društvu Trenk pokrenuo osnivanje nogometne sekcije u sklopu KSV Trenk. Želja i upornost se isplatila te je nogometna sekcija prijavljena sredinom 1997.g. sa stadionom u Mühlhausenu pokraj Augsburga. Igrači, tako reći „skupljeni s ulice“, krenuli su s mnogo želje i volje u prvu sezonu 1997./98. u tadašnjoj ligi „*Klasse-C*“

Trenkovo igralište „Post SV“ u Augsburgu

te na kraju osvojili 8.mjesto. U sezoni 1998/99. završili su u „Klasse - C“ na 12. mjestu. Sredinom sezone 1999/2000. Trenk se pojačao s nekoliko iskusnih igrača među kojima je bio i Zdravko Čakalić. Na kraju te vrlo uzbudljive sezone, Trenk je završio na 2. mjestu. U kvalifikacijskoj utakmici je nesretno izgubio za ulazak u viši stupanj natjecanja. U sezoni 2000./01. momčadi su se pridružili i Zoran Vidović, Goran Jerković i Ivan Titlić te sa Zdravkom Čakalićem i ostalim igračima s 23 pobjede, jednom nerješeno, niti jednom izgubljenom utakmicom, osvojili prvo mjesto i ulazak u „Kreisklasse“. Ista je momčad osvojila prvo mjesto u sezoni 2001./02. i napreduje u viši stupanj, tj. u „Kreislīga“. Nakon sezone 2001./02. i nezaboravnog međunarodnog turnira, u klubu dolazi do velikih promjena igrača i uprave. Najiskusniji igrači su otišli u druge klubove, a nakon prvoga višegodišnjega predsjednika gosp. Ivana Borića, njegovu dužnost preuzima gosp. Ivo Marjanović. Početkom sezone 2003./04. mijenja se i igralište. Klub iz Mühlhausena prelazi na igralište „Post SV“, na kojem i danas igra. Trenk je u „Kreislīga“ igrao sve do sezone

Trenkova vrsta spremna za igru

2004./05. i nakon te loše sezone vraća se u niži stupanj natjecanja, odnosno u „Kreisklasse“. Sredinom te sezone ponovno je došlo do promjena u upravi kluba. Predsjednikom K S V Trenka i nogometne sekcije, nakon gosp. Pere Aračića i gosp. Ive Marjanovića postaje gosp. **Josip Grgić**. Mjenja se i cjelokupna uprava kluba. Nova je uprava s veoma mladim igračima krenula u sezonu 2005/2006. sa željom vraćanja pobjedničkih dana na radost svih Hrvata u Augsburgu i okolici. Jer svi volimo naš Trenk. Trenutno naš Trenk igra u „A-Klasse Augsburg 2“ i na ljestvici zauzima sedmo mjesto. U 2009. god. 14.ožujka planirano je igrati s FC Haunstettenom, koji je na trećem mjestu, a 22. ožujka treba igrati sa SV Ried, koji se nalazi na prvom mjestu. Do tih termina želimo našim momcima da se dobro oporave i odmire, a uprava: J.Grgić, D.Međugorac, I.Mandir, I.Titlić, P.Primorac, M.Tomšić, A.Prenka, Z.Kalajzić da dobru taktiku smisle i da budu nepobjedivi, kao što je to bio u svoje vrijeme barun Franjo Trenk čije ime s ponosom nose.

Aktivni članovi:

Ivan Borić, Tomislav Arežina, Ivan i Josip Barišić, Jozo Begović, Damir Brleg, Martin Brzović, Mario Budimir, Zlatko Ćurić, Davor Dozan, Bernard Garić, Josip Grčić, Josip Grgić, Anto Jurić, Damir i Toni Kalajzić, Dalibor Kostić, Andreas Kučić, Alen Kujević, Igor Jandrić, Željko Lovrić, Tomislav Lučić, Željko Maslač, Ilija Mandir, Smiljan Markić, Dariusz Mazsio, Darinko Međugorac, Mladen Mendeš, Stjepan Mikolić, Ivan Pau, Mate Petrić, Danijel Prusac, Ivan Radanović, Ante i Franjo Rajkovača, Željko Serdarušić, Blaženko i Ivica Šimić, Ivica, Pilko Šimunović, Jakoslav Šipura, Stipe i Tomislav Svirać, Juro Tadić, Ivan Titlić, Antonio Vranić, Željko Vujić.

Trenkovi navijači

Prijatelji - članovi:

Zvonko Dalmatin, Vlado Đurović, Željko Garić, Jozo Kesedžić, Zdravko Kalajzić, Ante i Stipe Luburić, Šefik Macković, Andrija Mart, Mišel Martinović, Tomislav Mendeš, Antun Mijić, Mirko Nedić, Božo Pavković, Pejo Pejić, Željko Pjanić, Nediljko Plazibat, Tony Prenka, Ante Prusac, Dražen Tolić, Zoran Vidović.

Zašto ime Trenk

„HŠDTrenk Augsburg“ dobilo je ime po Franji Trenku, hrvatskom barunu iz 18. stoljeća. Franjo Trenk rođen je 01.siječnja 1711.god. u Reggio di Calabria. Otac Ivan mu bijaše austrijski časnik Barun Franjo Trenk je živio na imanju nedaleko od Požege. Mjesto je po njemu kasnije nazvano Trenkovo. Vojnu školu je završio u Sopornu, te je već sa 16 godina bio zastavnik u puku Nikole Paffyja. Trenk dolazi veoma brzo na glas kao sjajan vojnik, ali i kao čovjek neobuzdane

Nepobjedivi barun Trenk

naravi, o čemu svjedoče brojni sukobi s drugim časnicima. Trenk je preživio 102 dvoboja i 14 ranjavanja. Nakon što mu je od kuge 1737. god. umrla supruga i četvero djece, počima Trenkov burniji dio života. Odlučio je nastaviti vojnu karijeru i odlazi u Rusiju. Uključuje se u rusko-turski rat. Tu je Trenk stekao slavu, ali i brojne neprijatelje.

Maršal se povukao, ali Trenk ne

U jednoj od presudnih bitaka, umjesto maršala koji se povlačio, sam je poveo vojsku i porazio Tatare. Zbog neposluha strpan je u zatvor, potom pomilovan, unaprijeđen u čin bojnika, a poslije i protjeran iz Rusije. Kad su se Prusija i Bavarska pobunile protiv Marije Terezije i ženskog nasljedstva austrijske krune, Trenk se 1741. god. stavio u službu Austrije, tj. kraljice Marije Terezije s postrojbom od preko 1000 tzv. Trenkovih pandura koje je sam opremio. Kraljica je sa zahvalnošću prihvatila pomoć, te 27. svibnja 1741. godine cijela postrojba, u osebujnim vojničkim odorama, prolazi ulicama Beča u svečanom mimohodu i uz sviranje turske bande. „*Türkischband*“ je originalni naziv prve vojne glazbe u Europi koju su imali Trenkovi panduri. Banda je svirala glazbu orijentalnog prizvuka te je psihološki djelovala i na bojnopolju. U prvoj akciji 18. lipnja 1741. god. panduri osvajaju Zoptenberg. U ratovanju Trenk koristi novu taktiku odvažnih akcija i smjelih manevara u krutim linijskim redovima tadašnjih europskih vojski. U mnogobrojnim akcijama došlo je do punog izražaja genijalna inventivnost bojnika Trenka, koji u taktiku uvodi razne neuobičajene, ali vrlo učinkovite poteze. Kao zapovijednik Trenk je bio vrlo strog, ali i sam primjeran. Postrojba je kasnije 1743. god. brojala preko 3200 pandura i 100 husara. Trenkovi panduri su bili vojska na zlu glasu od Francuske do Češke, ali im nitko nije osporavao hrabrost i vještinu ratovanja. Neprijatelj u jednakom omjeru broja vojnika nije imao prilike za uspjeh. Trenk je osobno vodio pandursku regimentu do 1745. Vojnu karijeru je završio s činom pukovnika poslije pet godina.

Nedokazane optužbe

Zbog čestih sukoba s austrijskim časnicima često su ga optuživali, upravo bivši i otpušteni časnici. Optuživali su ga za okrutno postupanje s vojnicima i časnicima, pronevjeru državne blagajne, namjerno puštanje pruskog kralja Fridricha II, kojega je navodno mogao zarobiti, te za navodno otpremanje 30.000 pušaka u Slavoniju s ciljem dizanja pobune protiv kraljice itd. Na sudu se pokazalo da su optužbe neutemeljene. Međutim njegovi protivnici su neumorno obnavljali postupke. Kraljica je predlagala Trenku da moli za oprost, ali mu to njegov ponos nije dozvoljavao.

Umjetnik rata

U Slavoniji žive priče u usmenoj predaji o barunu Trenku u dobrom svjetlu: Bijaše to vrlo neobičan čovjek, izvrstan đak, nadmeni kavgadžija, umjetnik, kockar, ljubavnik, lucidni umjetnik rata, vrlo vješt borac sabljom i kuburom. Ali isto tako i darežljiv vlastelin i glazbenik. Barun Franjo Trenk umro je u 39. godini, shrvan bolešću, u zatvoru tvrđave Spilberg kraj Brna u Moravskoj 04. listopada 1749. godine. U zatvoru je napisao oporuku i dvije knjige memoara. Nek mu se slava junaštva i ime ne zaboravi!

POKLADNA ZABAVA ZA DJECU

St. Josef, 01. veljače 2008

Ove godine je odlučeno da pokladna zabava bude samo za najmlađe, Gđa. R. Brzović i č.s. Ines su pripremale program s ministrantima. Za prvu skupinu je predviđeno vrijeme od 15 sati do 17, a za one starije preko 12 godina, od 17 sati pa dalje. Na

pozornici je pripremljena i glazba. Istina, ne uživo, ali tehnika je tu. Dugo je trebalo da dječaci pripreme svu tehniku, ali je uspjele. Bili smo sumnjičavi hoće li to uspjeti. Bojali smo se da mala djeca neće doći. Bilo je upitno je li im to zanimljivo da oni imaju svoju zabavu? Iznenađili smo se kad je u 15 sati na 01. veljače došao tako lijep broj djece različitih uzrasta: od 3. do 14. godina. Mnogi su roditelji dovezli malu djecu. Majke su veselo za stolom sjedile i razgovarale uz piće i krafne, a djeca su se igrala do iznemoglosti. Bijaše tu raznih igara u kojima su mogli svi sudjelovati. Gđa. Brzović to zna

Svi su uključeni i zadovoljni

Jedni čuvaju balon a drugi ga love

pripremiti jer službeno radi u Dječjem vrtiću. Ima iskustva kako djecu u igri pokrenuti, a da budu zadovoljni. Igre bijahu raznovrsne i zanimljive. Djeca su ih rado prihvaćala. Puno smijeha bez plača. To je pravi uspjeh među mnoštvom djece. Nakon veselih igara

I ova curica od tri godine ima svoju igru

dobro dođu slatke krafne i sokovi. Oni najstariji su donosili i donosili i ništa nije ostalo. Kad se skupa jede najslađe se jede. Kad vidiš druge kako slatko jedu i ti dobiješ veliki tek. To nije više ono da te mama nagovara. To je borba do kraja.

K R I Z M A

St. Sebastian, 08.06.2008

U nedjelju 8. lipnja 2008. crkva svetoga Sebastijana bijaše puna vjernika, zbor na koru, a za orguljama g. Niko Radat. U samostanskom vrtu čekalo je 38 mladih krizmanika sa svojim kumovima. Slikar je želio tu mladost zabilježiti u prirodnom cvijeću kojega su franjevci kapucini uzgajali preko 100 godina. U svečanoj procesiji uz pjesmu ulazili su ministranti s misionarima fra Antom i fra Ivanom i biskupom mons. Marinom Srakićem. Sve je disalo velikim oduševljenjem i življom vjerom u tom zajedništvu molitve. Pred oltarom je sve fra Ante pozdravio riječima:

„Mi smo danas Kristova zajednica koja će slaviti Boga u svetoj misi i sakramentu svete krizme. Sve Vas od srca pozdravljam u Kristovo ime u ovoj crkvi sv. Sebastijana mučenika. Lijepo nam taj mladić-mučenik sv. Sebastijan pokazuje, posebice našim krizmanicima, kako treba ostati vjeran Kristu, pa i pod cijenu vlastite krvi - biti mučenik za svoje

krštenje. Sradošću, danas, podravljam među nama i preuzvišenoga gosp. đakovačkog nadbiskupa i ujedno predsjednika HBK mons. Marina Srakića. Oče biskupe dobro nam došli! Kad ste postali biskup napisali ste svoje načelo: "Spe et labore" - „Nadom i radom“, tj. s pouzdanjem u Boga i radom, počeli ste upravljati biskupijom

s 500 tisuća vjernika i 262 svećenika. Bili ste župnik, profesor bogoslovlja 28 godina, odgojitelj 17 godina i sad dugogodišnji biskup, nasljednik velikog Stossmayera. Svima nam je potrebno: s pouzdanjem u Boga i marljivim radom ići naprijed u život. Ovaj puk Božji želi s Vama danas moliti Svemogućega Boga za snagu i svjetlo Duha Svetoga za ovih 38 mladih

:Danijel Begović, Antonela Bolotin, Danijel Bošnjak, Josip Brzović, Magdalena Crnov, Nikolina Čaleta, Angelina i Sven Čošković, Stjepan Đorđić, Domagoj Duran, Dario Divković, Toni Gagulić, Ana Izabela Grgić, Kristina Ivanović, Luka Ivušić, Gabrijel Jurčević, Christian Katinić, Dominik i Benedikt Kuzmek, Antonio Lovrić, Ružica Ljubičić, Antonia Marković, Katarina Markić, Karmen Mišković, Marija Nujić, Kristina Pavić, Ivana Pilipović, Dominik Radović, Franziska Spajić, Mijo Stanić, Martina Stojanović, Valentina Šetka, Anita i Ivana Titlić, Katrin Tokić, Danijel Tomić, Kristina Tomić, Tomšić Filip.

Prostor crkve bijaše veoma ugodan za molitvu. Osjetili smo se kao jedno srce i jedna duša. Očito je da Duh Božji djeluje gdje zajednica iskreno moli i vjeruje. Iako je crkva bila prepuna, bio je doličan red i pozornost u slavljenju svetih tajni. Mladi krizmanici su djelovali veoma sabrano. To i dolikuje tom svetom trenutku u njihovu životu. Pričestilo se preko tri stotine osoba. Na kraju je fra Ante čestitao krizmanicima i njihovim obiteljima, a zahvalio svima:

„Hvala dobrom Bogu za ovaj dan i ovo zajedništvo u molitvi. Neka Duh Sveti dovede do punine ono što je započeo danas u ovih 38 krizmanika. Hvala vama krizmanici. Trudili ste se i zato danas možemo slaviti. Hvala vama kume i kumovi krizmanika. Vi preuzimate još jednu ulogu, a to je biti primjer poštena kršćanskog života našim krizmanicima. Hvala vama roditelji krizmanika. Hvala vjernicima iz domovine i s drugih odredišta. Sudjelujete u našoj misijskoj radosti. I na kraju, hvala preuzvišenom gosp. đakovačkom nadbiskupu mons. Marinu Srakiću. Otac biskup upravlja Đakovačkom biskupijom koja nosi i naziv Bosanko-srijemska biskupija. Brine se za vjernike na prostoru od Donjeg Miholjca, Sl. Broda i Belog Manastira do Zemuna, Indije i Slankamena. Današnja biskupija je od 1773.g. ujedinjenjem Bosanske i Srijemske biskupije sa sjedištem u Đakovu. Znamo da danas đakovački biskup ne prelazi Savu i ne ide po dužnosti u Bosnu. Ali to govori o našoj teškoj prošlosti u vrijeme turske strahovlade. Oče biskupe, hvala Vam i dođite nam opet.

NA ISUSOVU VRELU

Prva pričest - St. Sebastian, 27. travnja 2008

U nedjelju 27. travnja u crkvi sv. Sebastijana bio je svečan dan za cijelu misijsku zajednicu. Lijepa zajednica, od 31 prvopričesnice i prvopričesnika pristupili su stolu Gospodnjem i prvi put primili sakrament svete Pričesti.

Ovogodišnje prvopričesnike je pripremala č. sestra Verena Rupčić koja je uložila mnogo truda i lijepo ih pripremila na temu: **Krštenje – na Isusovu vrelu.** Sestra veli kako su s velikim nestrpljenjem iščekivali i pitali kad će konačno doći taj dan. Ispred oltara je bila postavljena slika s Isusovim likom. Isus silazi u rijeku Jordan i stoji u redu s ostalim pokornicima, da primi krštenje od sv. Ivana Krstitelja. Na slici je stajao natpis: „Dodite živomu vrelu“! Desno je bila druga slika s križem. Svojim donjim dijelom križ je uronjen u vodu. Ta voda je izvor života vječnoga. Tom vodom smo kršteni i postali djeca Božja. Okolo križa bijahu slike svih ovogodišnjih prvopričesnika. Rijeka Jordan blago se i slikovito spušta niz stepenice, a s desne strane bijahu kalež i hostija - simboli svete euharistije.

St. Sebastian, 27.04.2008.

U svečanim bijelim haljinama, u procesiji došli su pred oltar njih trideset i jedno i poredali se s jedne i druge strane rijeke Jordana. Svi su prvopričesnici sudjelovali u, za tu prigodu, izabranom recitalu kao i u molitvama i pjesmama. Nakon izrecitiranih riječi svatko od njih je položio ružu i malu bijelu haljinicu koja ih je podsjetila na krštenje. I konačno je došao veliki i svečani čin, kada im je fra Ante po prvi put podijelio presveto Tijelo Kristovo. Nakon završne molitve i blagoslova uslijedilo je slikanje, a potom se slavlje nastavilo u obiteljima. Hvala Bogu, na tolikom broju ovogodišnjih prvopričesnika i hvala sestri Vereni koja je uložila puno truda i tako ih lijepo pripremila za ovaj svečani dan.

Evo imena ovogodišnjih prvopričesnika:

Vinko Anić, Rahela Begić, Patrik Bikić, Ante Božanović, Ivan i Marina Cvetković, Antonija Janota, Lana Jerković, Tea Jozić, Katarina Jurčević, Maja Jurić, Martina Kalaica, Štefani Katinić, Mario Katolik, Patrik Knežević, Claudija Koić, Luka Križanović, Nikolina Lovrić, Stjepan Lukić, Anja Međugorac, Patrik Mišković, Ines Pilipović, Luka i Matej Primorac, Ivan Rajkovača, Jozo Stanić, Ljubica Titlić, Antonio Tokić, Ivan Tomić - Ivičić, Karolina i Natalija Vidović

Niko Radat

KRŠTENI U 2008.

1. **Sarah Kiwel**, kći Dirka i Mirjane r. Ključević, 05.01.2008. Augsburg - St.Georg&Michael
2. **Nadija Ivana Midžan**, kći Halila i Ankicer. Mikulić, 26.01.2008. Augsburg - St.Georg&Michael
3. **Toni Bitunjac**, sin Luke i Suzane r. Galešić, 02.02.2008. Augsburg - St.Georg &Michael
4. **Dario Marić**, sin Trpimira i Sonje r. Martinović, 23.02.2008. Augsburg - St.Sebastian
5. **Leon Borić**, sin Josipa i Susane r. Vukelić, 15.03.2008. Augsburg - St.Sebastian
6. **Paula Svirać**, kći Stipana i Sonje r. Begonja, 05.04.2008. Augsburg - St.Ulrich & Afra
7. **Luka Svirać**, sin Stipana i Sonje r. Begonja, 05.04.2008. Augsburg - St.Ulrich&Afra
8. **Eva Marija Čalić**, kći Olivera i Ivane r. Erdeljić, 19.04.2008. Augsburg - St.Elisabeth
9. **Luka Željko Poljak**, sin Ivana i Mice r. Oreščanin, 03.05.2008. Augsburg - St.Sebastian
10. **Danijel Donadić**, sin Ante i Evelin r. Najcler, 24.05.2008. Augsburg - St.Sebastian
11. **Emanuel Tadić**, sin Jure i Ružice r. Šekerija, 31.05.2008. Augsburg - St.Sebastian
12. **Ivan Babić**, sin Danijela i Marije r. Tomić, 31.05.2008. Augsburg - St.Sebastian
13. **Leon Bačurin**, sin Tihomira i Ivane r. Halić, 31.05.2008. Söcking - St.Ulrich
14. **David Zelenbaba**, sin Zvonimira i Ivke r. Topalović, 14.06.2008. Augsburg - St.Sebastian
15. **Filip Arežina**, sin Tomislava i Janje r. Malekin, 21.06.2008. Augsburg - St.Georg&Michael
16. **Magdalena Filipović**, kći Dragana i Zorice r. Brnadić, 19.07.2008. Augsburg - St.Sebastian
17. **Suzana Kelava**, kći Ante i Brigitte r. Šarac, 23.08.2008. Augsburg - St.Sebastian
18. **Leonard Emanuel Müller**, sin Valentina i Biljane r. Tomić, 06.09.2008. Augsburg - St.Canisius
19. **Luka Gazić**, sin Josipa i Marije r. Drinovac, 13.09.2008. Meitingen - Christ-Königinstitut
20. **Filip Stipić**, sin Pere i Maje r. Primorac, 20.09.2008. Augsburg - St.Sebastian
21. **Nina Marija Mijatović**, kći Zdenka i Mirjane r. Rokić, 27.09.2008. Augsburg - St.Sebastian
22. **Lena Marija Oroz**, kći Stjepana i Radmile r. Soldo, 25.10.2008. Stettenhofen - Der Gute Hirt
23. **Roko Rujevčan**, sin Darka i Irene r. Matanović, 25.10.2008. Augsburg - St.Sebastian
24. **Lea Jukić**, kći Ivce i Ružice r. Gadžić, 26.10.2008. Augsburg - St.Sebastian
25. **Laura Strajinić**, kći Nebojše i Ružice r. Barišić, 01.11.2008. Augsburg - St.Sebastian
26. **Julija Krijan**, kći Mate i Lidije r. Kesedžić, 22.11.2008. Augsburg - St. Sebastian
27. **Tim Kovačević**, sin Viktora i Spomenke r. Brkić, 06.12.2008. Buchloe - Haus d.Begegnung
28. **Ivo Lučić**, sin Damira i Marijane r. Mikolić, 27.12.2008. Augsburg - Herz Jesu Pfersee
29. **Marijan Bago**, sin Gordana i Marije r. Jurišić, 28.12.2008. Augsburg - St.Sebastian

Tko se ne rodi iz vode i Duha ne može ući u kraljevstvo nebesko!

VJENČANI U 2008.

1. TIHOMIR BAČURIN - IVANA HALIĆ, 31.05.2008. Söcking - St. Ulrich
2. ANTON MAHL - MANUELA ĐURKA, 05.07.2008. Friedberg - St. Stefan
3. DOMINIK SENJAK-PETRA BAGARIĆ, 06.09.2008. Friedberg-Herrgottsruh

U domovini su vjenčani

1. BRANKO JOZINOVIĆ-ORHIDEJA BILIĆ, 20.09.2008. Volovsko-Sv. Ana

POVRATNICI U DOMOVINU U 2008.G.

MILJENKO LOVRIĆ i KATA r. Ivanko

Nakon nekoliko desetljeća marljivog rada i velikog strpljenja, konačno su dočekali svoj povratak u domovinu. Bračni par Lovrić se nastanio u Opuzenu. Neka im mediteranska klima i sok od mandarina budu velika potpora u zrelijim godinama.

Blace-Opuzen

ROBERT I MARIJA PERAN

Preko trideset godina je radio Robert u Njemačkoj. Konačno su se vratili u svoj zavičaj u Grebašticu kod Šibenika. Nek ih Bog poživi i čuva.

Zvone zvona

*Zvone zvona s tornja visokog,
pozdraljaju Boga jedinog.
Zovu u hram ljude da odmore,
svak da kaže zlo i dobro svoje*

*Zvone zvona dozivaju svoje:
mlade, stare, slijepe pa i gluhe,
siromahe kao i bogate,
i bolesne koji tako pate,
svi mogu kod Njeg da navrate.*

*Oh, kako je lijepo čuti zvona,
kada zvone na molitvu ona.
Reći hvalu tebi Bože sveti,
Ti naš ljubiš, daješ nadu vjeru,
daješ snagu duši i tijelu.*

*/Murnau,30.01.05./
V. Ćorković*

Tužne riječi

Tužnom pjesmom zemlju orem,
s riječima je tužnim sijem.
Što će iz nje izniknuti,
zato nikog briga nije.

Ti ne želiš takvo sjeme
sveta zemljo, naša mati.
Kad uzrastu tužne riječi
netko će taj kruh isprobati.

Tužne riječi,gorke suze,
samo muka bol i jadi.
Sve što meni drugi daše
ja u zemlju sve posadi.

Tužne riječi posijane,
sa suzama zalijevane
u kamen su urezane.
Al' pred Bogom ne moš reći:
Grijeha djelo nije moje.

*/14.03.02./
V.Ćorković*

Voda Sava

Kolika su prošla ljeta,
prohujale hladne zime,
koliko je spominjano
zbog ljubavi tvoje ime,
a i suze prolivene.

Uvijek netko suze lije
Savu vodu tužno moli,
da mu tugu boli jade
iha voda negdje skloni.

Sve odnese tiha Sava
koja nikom neće reći
o ljubavi našoj prvoj
o najljepšoj našoj sreći

Toj ljubavi pored Save
zaborava neće biti
uvijek će se pored Save
suze liti i ljubiti. */15.05.02./
Vinko Ćorković*

DUHOVNA OBNOVA

St. Sebastian, 21. do 23. studenoga 2008.

Željni duhovne hrane

Naši ljudi su željni duhovne hrane. Pokazala je to i ova duhovna obnova. Kroz dva dana sudjelovalo je na obnovi preko 3 tisuće osoba. Pretpostavljali smo da će zanimanje biti veliko. Zbog nedostatka pros-

Isus Krist je središte svemira

tora. Trideset ozbiljnih vjernika brinuli su se po crkvi i ispred crkve za red i pomoć. Dežurala je i medicinska služba maltesera po tri osobe, ako nekome dođe slabo Hvala Bogu, sve se odvijalo savršeno i bez nekih poteškoća.

U crkvi je veliko mnoštvo otvorene duše

Intezivni program, ali se ne izostavlja

Vlč. Zlatko Sudac je pripremio intezivni program obnove. U petak od 16 do 19 sati bijaše uvodno izlaganje, a potom je slijedila sveta misa s naglaskom : *Upoznati sebe*. Svaki dio razmišljanja ili svete mise bio je popraćen prikladnom pjesmom. Svi su željeli sutra u subotu ponovo doći. U 10 sati crkva je opet puna. Teku misli o pomirenju i pokori. Glas Ivana iz pustinje je dospio i do nas. U ispovjedaonicama je 6 svećenika satima zaposleno. Osjetili smo da Bog oprašta i donosi mir. U podne je meditacija. Tisuću

Mnoštvo je dirnuto u dno duše

duša u crkvi, a diše samo jedna duša. Bijaše nam žao što je vrijeme tako brzo prošlo. Moralo se nešto i pojesti. Tijelo treba biti sposobno izdržati napore duha i osjećaja.

Jecaji i suze znak neizlječenih rana

U 16 sati nastavili smo razmišljati o ljudskim bolestima i zdravlju. Brzo se osjetilo kako smo ranjivi i kako mnoge rane nisu zarasle. Ali što je čovjeku nemoguće, Bogu je moguće. Vlč. Zlatko je molio s nama pred Presvetim sakramentom. Približio nam je snagu Božjeg djelovanja. Tek u susretu s Bogom čovjek uviđa najbolje svoje promašaje i svoje rane. Tad lako poteku suze i čuju se jecaji. Grijehe svoje treba okajati. Osjetili smo svi u crkvi kako u tom velikom mnoštvu vjernika snaga Duha Božjega otkriva ljudske rane i donosi utjehu našim bolima. Tad dolazi onaj korak velike zahvale ljudske duše za velika djela što nam učini Gospodin. Prava zahvala ljudske duše najbolje se očituje u iskrenoj molitvi pred Bogom.

Znati moliti, s Bogom razgovarati

Treći dan je bio vrhunac doživljaja Božjih djela. Nakon misli kako moliti i što je molitva, slijedila je sveta misa. Iz mnogih duša je izviralo obilje zahvalnosti. Zahvalni Bogu i jedni drugima, radosni i ojačani smo se vratili svojim obiteljima. Bogu hvala!

NAŠI POKOJNICI

+ MARKO ČUIĆ, 13.11.1964 - 23.12.2007

U 44. godini je iznenada preminuo u Poljarima na Plehanu. U Augsburgu je živio i radio 18 godina. Njegovo tijelo je pokopano u Slavonskom Brodu 28.12.07. na „Gradskom groblju“. Iskrenu sućut supruzi Ruži, roditeljima, sestri Kati i cijeloj obitelji a Marku nek Gospodin udijeli vječni mir!

+ MILKA KATINIĆ r. Kovačić 17.09.1939 - 02.02.2008

Lukina supruga, a majka Antona i Stjepana, sve je iznenadila svojom naglom smrću. Došla je iz Zaprešića prije 40 godina i neprestalno je radila u Njemačkoj. Srce je otkazalo 68. godini. Pokopana je u Stadtfriedhof u Gersthofenu 06.02.08. Obitelji izražavamo sućut, a Milki želimo nek počiva u miru Božjemu!

+ NIKO MIJAČEVIĆ

U 74. godini je umro Niko u Zagrebu, a pokopan je u veljači ove godine u rodnoj Tramošnici. Preko 30 godina je Niko živio i radio u Augsburgu. Neka počiva u miru Božjemu!

+ SARA i LUKA OROZ

U četvrtak 14. veljače 2008. u Stettenhofenu, u nazočnosti velikog broja vjernika ispratili smo djecu Milene i Tomislava i pokopali tijela Sare, od dvije godine, i Luke od 4 mjeseca. Bijaše to veliki osjećaj ljudske nemoći i potrebe Božje pomoći. Uz pitanja bez odgovora, ostaje nam čvrsta vjera u poruku Sina Božjega: “Ja sam uskrsnuće i život. Tko vjeruje u mene, čak ako umre, živjet će“ (Iv 11,25). Dva bijela goluba, koji su s groba odletjeli, označavali su dva nevina života koji su u slavi s Uskrslim Kristom. Neka nam budu zagovornici u nebu!

+ PERE KOZIĆ, 21.01.1935 - 25.02.2008.

Pokojni je Pere proveo preko 39 godina u Njemačkoj. Zdravlje je bilo slabo i u 1992. godini se povukao u mirovinu u rodnu Gornju Tramošnicu sa svojom suprugom Lujom, gdje mu je tijelo i pokopano 27. veljače 2008. godine. Tri sina i dvije kćeri nastavljaju gdje je Pero stao. Počivao u miru Božjemu!

+ IVO ULOŽNIK, 27.07.1937 - ljeta 2008.

Doznajemo da je Ivo umro ovoga ljeta u svom selu Miši kod Prozora, a tu je i rođen. Živio je u Augsburgu preko 20 godina. Neka mu Uskrli Krist udijeli svoj mir!

+ ROBERT BAKAČ

Početak rujna je umro od raka pluća u 35. godini u Münchenu. Živio je dugo u Gersthofenu, gdje mu roditelji još i danas žive. Robert je otac dvoje male djece. Pokopan je u Domašenecu - Međimurje. Pokoj vječni daruj mu Gospodine!

+ KATARINA PLAČKO, 1934 - 01.09.2008.

Pokojna Katarina je živjela od rada svojih ruku. Rodom iz Međimurja, nije se udavala. Svetu misu nije propuštala. Molitva je bila njezina svagdanja hrana. Umrkla je iznenada. Njemci nisu nikoga obavijestili od naših članova. Pokopali su je kao socijalni slučaj 04.rujna, iako je imala mirovinu i vlastiti stan. Nek počiva u miru Božjem!

+ EVA BEGOVIĆ r. Božić 06.02.1941. - 20.11.2008.

Pokojna Eva je provela 40 godina u Njemačkoj - Augsburgu. Vratila se prije 4 godina sa suprugom Stjepanom u Đakovo. Stigla je neizlječiva bolest. Njezino tijelo je pokopano u Đakovu 22. studenoga ove godine. Suprugu, sinu Josi i kćeri iskrenu sućut, a pokojnoj Evi mir Uskrsloga Krista. Neka počiva u miru!

+ FRANO LUKAČ 1939 - 18.10.2008.

Neobično je vidjeti zajednicu hrvatskih vjernika u Landsbergu bez Frane iz Liskovače pokraj Duvna. Nije propuštao svetu misu. Uvijek točan i uredan, kao otac - patrijarh koji svjedoči velikoj obitelji kako treba biti čestiti, pa znati dobro moliti i raditi. Često je molio i naručivao mise za svoje pokojne. Bio je prepoznatljiv i među Hrvatima i među Njemcima. Imao je mnogo prijatelja i jednih i drugih. U ugostiteljskoj radnji „Opatija grill“, koju je vodio preko 26 godina u Landsbergu, njegov „Stammtisch“ je bio uvijek popunjen stalnim gostima. Neizlječiva bolest pluća odvela ga je u bolnicu u srpnju ove godine. Teško je prihvatiti da je tako brzo otišao s ovog svijeta. Preminuo je u subotu 18. listopada uz molitvu supruge Ive i najmlađe kćeri Željke, koja je časna sestra u Zagrebu. Ispratili smo njegovo tijelo 22. listopada iz Geltendorfa za pokop u rodnoj Liskovači. Na misi zadušnici bijaše puna crkva, a nakon molitve i pun restaurant zeta i kćeri. Sve nas je potresao plač supruge Ive. Primjetili smo kako je bila velika životna ljubav Frane i Ive. Iva je sa svojim Franom ostvarila ono što je mnogima nezamislivo: odgojila je 9 djece. Šest kćeriju je sretno udato, sin je svećenik, a jedna kćer časna sestra. Frano, hvala Ti velika što si veoma obogaćivao naše hrvatsko - misijsko zajedništvo. Počivaj u miru Božjem!

„Isus reče Marti: *“Ja sam uskrsnuće i život: tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će. I tko god živi i vjeruje u mene, neće umrijeti nikada. Vjeruješ li ovo? “Odgovori mu: „Da, Gospodine! Ja vjerujem da si ti Krist, Sin Božji, Onaj koji dolazi na svijet!“ (Iv 11,25-27)*

Ante Lerota Internationale Bestattung/Transport
Međunarodni prijevoz umrlih

ALBT
Ante Lerota
Theodor-Storm-Str. 15
71642 Ludwigsburg
Tel.: 071 41/ 92 62 79
Mobil:0151/11 65 92 13
www.albt.de

brzo kvalitetno povoljne cijene 24 sata

MISIJSKI KALENDAR 2009.

Raspored misa:

AUGSBURG 86153, Sebastianstrasse 24,

Svake nedjelje u crkvi St. Sebastian u 11.30 sati.

AICHACH: Spitalkirche, Stadtplatz 35, 86551, 08251-67880, subotom u 17 sati: **24.01; 28.02; 28.03; 25.04; 23.05; 27.06; 25.07; 26.09; 24.10; 19.12.2009.**

LANDSBERG: Hindenburgring 15, 86899, St.Ulrich und Kath.u16 sati 081914300 **11.01; 08.02; 08.03; 29.03; 10.05; 31.05; 14.06; 12.07; 13.09; 11.10; 08.11; 29.11; 13.12.2009.**

MEITINGEN: Christköniginstitut, St. Wolfgangstr. 14, 86405, 08271-808-0 **svake nedjelje u 9,30 sati u sestarskoj kapelici, osim ako se izričito drukčije najavi.**

MURNAU: Untere Markt 5, 82418, Maria Hilf u 17,00 sati. 08841-1326 **04.01; 01.02; 01.03; 05.04; 03.05; 07.06; 05.07; 06.09; 04.10; 01.11; i 06.12. 2009**

SÖCKING: St. Ulrich, Prinz Karlstr. 3, 82319, u 16.00 sati. 08151-12468 **25.01; 22.02; 22.03; 26.04; 24.05; 28.06; 26.07; 27.09; 25.10; 22.11; 17.12.2009.**

PENZBERG: Christkönig, Sigmundstr. 18, 82377 u 17.00 sati. 08856-9214-0 **18.01; 15.02; 15.03; 19.04; 17.05; 21.06; 19.07; 20.09; 18.10; 15.11; 20.12. 2009.**

STETTENHOFEN: Jesus Der Gute Hirte, Gablingerstr. 6, 86462 subotom u 17.00 sati: **10.01; 14.02; 14.03; 13.06; 11.07; 12.09; 10.10; 02.11. u 15,30 sati; 14.11; 12.12.2009.**

Velika hvala fra Zvonki Miličiću! On je zamjenjivao fra Antu za vrijeme odmora. Posjećivao je više obitelji i upoznao dosta vjernika. Nadamo se da će nam opet doći!

USKRSNA ISPOVIJED: Augsburg - St. Sebastian, **30. ožujka 2009.** u 19 sati.

Ispovijed učenika: St. Georg & Michael, 04. travnja 2009. u 10 sati.

Obredi Velikog tjedna: Augsburg

Veliki Četvrtak: Misa večere Gospodnje u 19 sati.

Veliki Petak: Služba Muke Gospodnje u 15 sati.

Velika Subota: Misa bdjenja u 22 sata, a nakon mise
je blagoslov uskrsnog jela.

U S K R S: St. Sebastian-Augsburg, 12. travnja 2009. u 11,30 sati.

Ispovijed prvopričesnika: St. Sebastian, 23. svibnja 2009. u 10 sati s probom.

PRVA PRIČEST: St. Sebastian, u nedjelju, 24. svibnja 2009 u 11,30 sati.

Ministrantski susret: HKM - Rosenheim 01. svibnja 2009. u 10,30 sati.

Majčin dan: St. Georg und Michael, 09. svibnja 2009. u 18 sati.

Susret mladih: Livno, 09 - 10. svibnja 2009. Išlo bi se autobusom.

Hodočašća:

- **Maria Vesperbild:** Uzašašće Gospodinovo, četvrtak, 21. svibnja 2009. god.

- **ASIZ & PADOVA :** Od 29. svibnja do 01. lipnja 2009. prigodom 800.
obljetnice evanđeoskog čovjeka sv. Franje.

- **Altötting:** Nedjelja, 28. lipnja 2009.g. Ispovijed vjernika od 10, sati.

Tjelovska procesija: Četvrtak, 11. lipnja 2009. godine od 9 sati iz katedrale.

Nikolinje: Königsbrunn, subota 28. studenoga 2009. od 17 sati.

Ispovijed učenika: St. Georg & Michael, 12. prosinca 2009. g. u 10 sati.

Božićna ispovijed: Augsburg - St. Sebastian, 14. prosinca 2009. od 19 sati.

BLAGOSLOV OBITELJI: dogovoriti sa svećenikom ili se pismeno najaviti.

BLAGOSLOV SOLI I VODE: na Bogojavljenje u St. Sebastianu u 11.30 sati.

BLAGOSLOV DJECE: na blagdan Krštenja Gospodinova - St. Sebastian 11. si-
ječnja 2009. godine, nakon svete mise u 11,30 sati.

*Tko će uzići na Goru Gospodnju,
tko će stajati na svetom mjestu njegovu?
Onaj u koga su ruke čiste i
srce nedužno; duša mu se ne predaje
ispraznosti, i ne kune se varavo (Ps 24,3-4)*

